

STEVE BERRY

TEMPLÁŘSKÉ
DĚDICTVÍ

STEVE BERRY

TEMPLÁŘSKÉ
DĚDICTVÍ

2017

Copyright © 2006 by Steve Berry
Translation © 2006, 2017 by Zdeňka Vaníčková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE TEMPLAR LEGACY,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2006,
přeložila Zdeňka Vaníčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykové redaktorky: Hana Pernicová a Hana Kneblová
Korektura: Iveta Muchová
Sazba: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání třetí
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červenci 2017

ISBN 978-80-7498-223-1

Pro Elizabeth,

navždy.

PODĚKOVÁNÍ

Měl jsem štěstí. Tým, který v roce 2003 připravoval k vydání můj první román *Jantarovou komnatu*, vydržel pohromadě. Málo spisovatelů se může pochlubit takovým přepychem. Takže opět je namístě spousta díky. Především Pam Ahearnové, mé agentce, která mi od začátku věřila. Dále báječným kamarádům v nakladatelství Random House: Gině Centrellové, výjimečné vydavatelce; Marku Tavanimu, na svá léta velice moudrému editorovi (a taky dobrému příteli); Ingrid Powellové, na kterou je vždycky spolehnutí; Cindy Murrayové, která dělá přímo divy, abych v tisku vypadal dobře (což je úkol nad úkoly); Kim Hoveyové, která na trhu operuje se zručností a přesností chirurga; Becku Stvanovi, talentovanému umělci, jemuž vděčím za nádhernou obálku; Lauře Jorstadové, redaktorce s ostrížím zrakem, která mě staví do latě; Crystal Velasquezové, editorce, která den za dnem sleduje produkci; Carole Lowensteinové, která opět udělala ze stránek perly; a konečně všem lidem v propagaci a prodeji – bez jejich úžasné práce by nebylo možné dosáhnout naprosto ničeho.

Zvláštní poděkování patří jednomu z „děvčat“, Daivě Woodworthové, která pokřtila Cottona Maloneho. Ale nemohu zapomenout na má dvě „další děvčata“, Nancy Pridgenovou a Fran Downingovou. Inspirace, kterou jsem od těch tří načerpal, mě provází den za dnem.

A něco osobního. Do neuvěřitelných zkoušek a strastí, které se objevily během tvorby této knihy, vnášela dennodenně radost má dcera Elizabeth. Je skutečně poklad.

Tato kniha je pro ni.

Navždy.

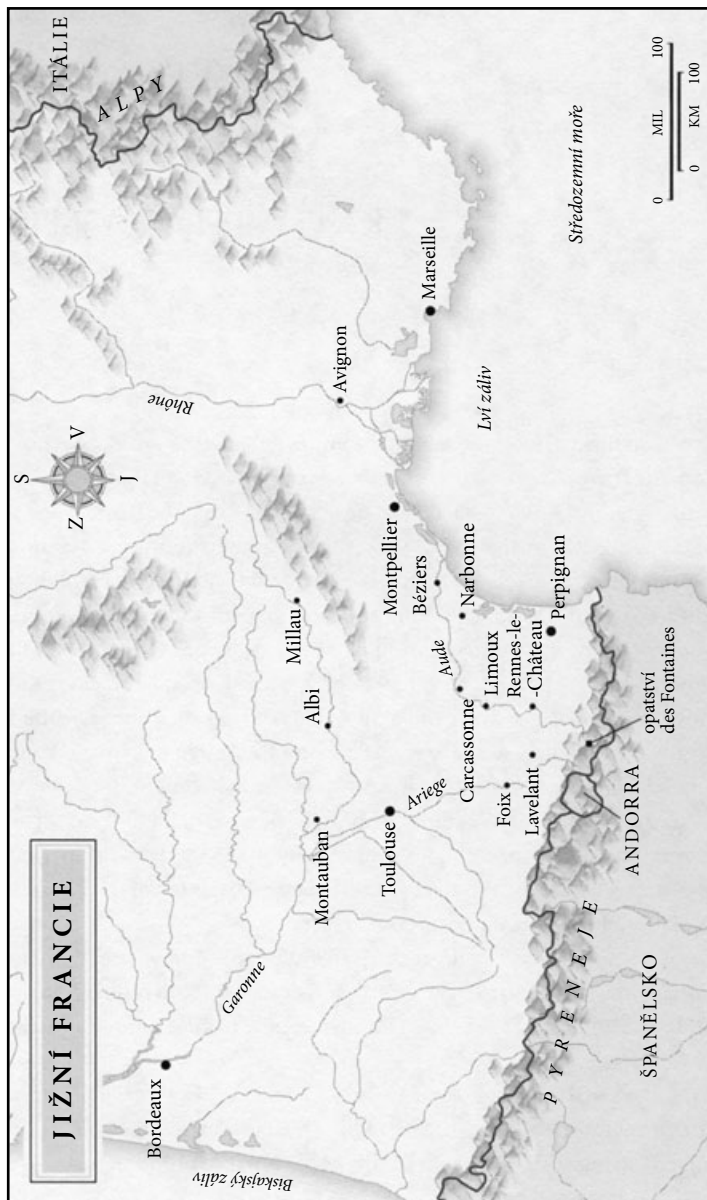
Ježíš řekl:

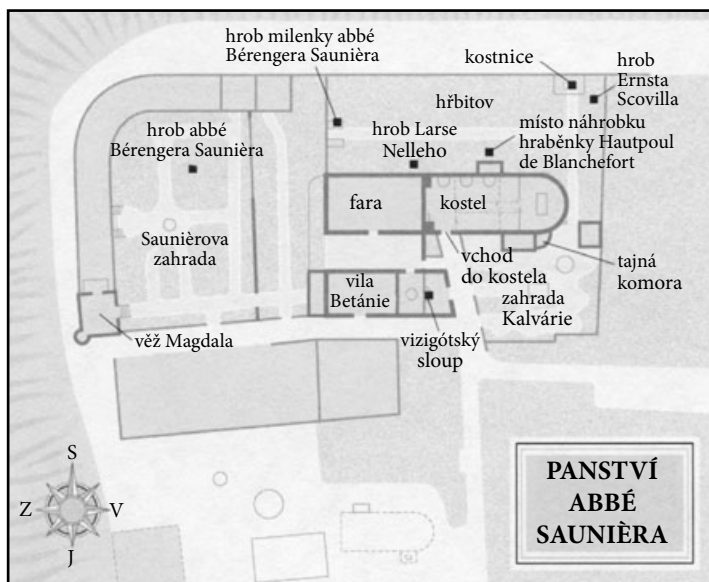
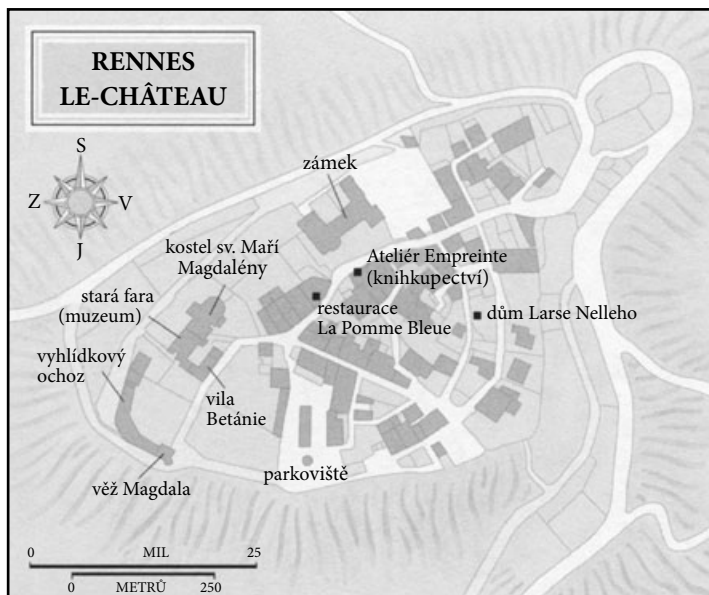
*„Poznej, co máš před očima, a co je ti skryto, se ti odhalí.
Neboť není nic skrytého, co nebude odhaleno.“*

TOMÁŠOVO EVANGELIUM

„Slouží nám dobře, ten mýtus o Kristovi.“

PAPEŽ LEV X.

PROLOG

PAŘÍŽ, FRANCIE
LEDEN 1308

Jacques de Molay toužil po smrti, ale věděl, že se spásy nikdy nedočká. Byl dvacátým druhým velmistrem Chudých rytířů Kristových a templu Šalomounova, řádu, který existoval pod Boží ochranou dvě stě let. Ale poslední tři měsíce byl velmistr, podobně jako pět tisíc jeho bratrů, vězněm Filipa IV., krále Francie.

„Vstaň,“ nařídil mu Guillaume Imbert od dveří.

Molay zůstal ležet na lůžku.

„Jsi opovážlivý, dokonce i tváří v tvář své vlastní smrti,“ řekl Imbert.

„Odvaha je asi všechno, co mi zůstalo.“

Imbert byl zlomyslný muž, jehož koňský obličej se zdál – jak si Molay všiml – stejně necitelný jako tvář sochy. Byl nejvyšším inkvizitorem Francie a osobním zpovědníkem Filipa IV., což znamenalo, že mu král poprával sluchu. Přesto se Molay mnohokrát sám sebe ptal, co kromě pohledu na bolest dokáže duši tohoto dominikána potěšit. Ale věděl, co ho popudí. „Neudělám nic z toho, co chcete.“

„Už jsi udělal víc, než myslíš.“

Byla to pravda a velmistr znovu litoval své slabosti. Imbertovo mučení po zatýkání z 13. října bylo brutální a mnoho bratrů se přiznalo k vině. Molay se otrásl při vzpomínce na své vlastní přiznání – že ti, kteří byli přijímáni do řádu, zapřeli Ježíše Krista a plivali na kříž na znamení pohrdání. Molay byl dokonce tak zlomený, že napsal dopis s výzvou bratrům, aby se přiznali jako on – a značný počet jich poslechl.

Ale právě před několika dny do Paříže konečně dorazili emisaři Jeho Svatosti Klementa V. Papež byl známý jakožto Filipova loutka, a proto dal Molay loňského léta přivést do Francie zlaté floriny a dvanáct vozů tažených koňmi naložených stříbrem. Kdyby se něco semlelo, chtěl si s těmi penězi vykoupit královu přízeň. Jenže Filipa podcenil. Král netoužil po dílčím zisku. Chtěl všechno, co rád vlastnil. A tak byly smyšleny žaloby z kacířství a během jediného dne byly uvězněny tisíce templářů. Papežovým vyslancům Molay oznámil, že templáři byli mučeni, a veřejně odvolal své přiznání, ačkoliv věděl, že to vyvolá odvetu. Prohodil: „Filip teď nejspíš trne, aby se neukázalo, že papež má charakter.“

„Není moudré útočit na svého věznitele,“ řekl Imbert.

„A co by bylo moudré?“

„Dělat to, co chce.“

„A jak se pak zodpovím svému Bohu?“

„Zodpovídat se budeš stejně, a ze spousty věcí. Ty i ostatní templáři.“

Imbert promlouval svým obvyklým kovově znějícím hlasem, z něhož nezazníval ani náznak citu.

Molay už v rozhovoru nechtěl pokračovat. Během po-

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

sledních tří měsíců přetrpěl nekonečné výslechy a odpírání spánku. Znovu a znovu ho poutali do okovů, natírali mu chodidla tukem a pálili je ohněm, natahovali ho na skřípec. Byl nucen sledovat, jak opilí věznitelé mučí ostatní templáře, z nichž naprostá většina byli pouze statkáři, diplomaté, bankéři, řemeslníci, námořníci, úředníci. Styděl se za to, co ho už donutili říci, a byl odhodlán neudělat dobrovolně nic dalšího. Ležel na páchnoucím lůžku a doufal, že jeho věznitel odejde.

Imbert vydal pokyn, dva strážci se protáhli dveřmi a neuvale postavili Molaye na nohy.

„Vezměte ho s sebou,“ nařídil.

Velmistr de Molay byl vězněn v pařížském Templu od minulého října. Vysoká pevnost se čtyřmi vížkami byla hlavním sídlem templářů – finančním střediskem – a nebyla v ní žádná mučírna. Imbert musel improvizovat, a tak změnil v místo nepředstavitelného utrpení kapli – tam Molay během posledních tří měsíců býval často.

I teď ho dovedli do kaple a postavili doprostřed černobíle kostkované dlažby. Právě tady, pod klenbou posetou hvězdami, bylo mnoho bratrů přijato do řádu.

„Na tomhle místě,“ řekl Imbert, „se prý prováděly vaše nejtajnější obřady.“ Francouz, oblečený do černého roucha, došel k jedné straně dlouhé místnosti, k tesané schránce, kterou Molay dobře znal. „Prozkoumal jsem obsah téhle schránky. Je v ní lidská lebka, dvě stehenní kosti a bílý pohřební rubáš. Podivné, ne?“

Molay na to nehodlal nijak reagovat. Místo toho si v duchu říkal slova, která pronášel každý uchazeč, když byl přijímán do řádu. *Vytrpím vše, co je milé Bohu.*

„Mnoho tvých bratrů nám řeklo, k čemu byly tyto věci používány.“ Imbert zavrtěl hlavou. „K jakým nechutnostem to váš řád dopracoval!“

Molay už to nevydržel poslouchat. „Zodpovídáme se pouze našemu papeži, jako služebníci služebníku Božímu. On jediný nás soudí.“

„Váš papež podléhá mému pánu. Ten vás nezachrání.“

Byla to pravda. Papežovi vyslanci sice vzali na vědomí, že Molay odvolal svá přiznání, ale pochybovali, zda se tím na templářově osudu něco změní.

„Svlékněte ho,“ nařídil Imbert.

Vzápětí mu strhli z těla halenu, kterou měl na sobě ode dne, kdy ho uvěznili. Nebyl tak docela nerad, když ji viděl padat k zemi, protože špinavá látka páchla výkaly a močí. Ale řád zakazoval bratrům odhalovat svá těla. Věděl, že inkvizice ráda zbavuje své oběti oblečení, a tím i důstojnosti, a tak si umínil, že si to ponížení nebude připouštět. I ve svých šestapadesáti měl pořád pevné tělo. Stejně jako všichni bratři rytíři o sebe pečoval. Stál tu hrdě a vzpřímeně a jen se zeptal: „Proč mě ponižujete?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Imbert naoko nechápavě.

„Toto místo bylo místem bohoslužby, přesto jste mě svlékli a hledíte na mou nahotu, i když víte, že templářům se takové počínání příčí.“

Imbert se sklonil, otevřel schránku a vyndal dlouhé bílé roucho. „Proti vašemu skvělému řádu bylo vzneseno deset žalob.“

Molay je všechny znal. Zahrnovaly neuznávání svátosti, nemorálnost, modloslužebnictví a podporování homosexuality.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

„To, co mě znepokojuje nejvíc,“ řekl Imbert, „je váš požadavek, aby každý z bratrů popřel, že Kristus je náš Pán, a aby poplival a pošlapal svatý kříž. Jeden z tvých bratrů nám dokonce vyličil, jak někteří močili na obraz našeho Pána Ježíše na kříži. Je to pravda?“

„Zeptej se toho bratra.“

„Bohužel, podlehl při zkoušce těla.“

Molay mlčel.

„Můj král a Jeho Svatost byli touto obžalobou pohoršeni víc než kteroukoli jinou. A ty, co by člověk zrozený pro církev, si určitě umíš představit, jak byli rozhněváni tvým zapřením Krista jako našeho Spasitele.“

„Budu mluvit jen se svým papežem.“

Imbert pokynul a dva strážci zavřeli velmistrova zápěstí do okovů, pak ustoupili a rozpráhli mu paže, aniž by brali ohled na jeho rozbolavělé svalstvo. Imbert vytáhl zpod svého roucha dűtky s mnoha řemínky. Jejich konce cinkaly a Molay spatřil, že každý je zakončen hrotem.

Imbert švihl dűtkami pod starcovy rozprážené paže a přes jeho nahá záda. Molayem projela bolest, a i když vzápětí trochu opadla, zanechala po sobě palčivou stopu. Dříve než se svalstvo mohlo zotavit, přišel nový úder, pak další. Molay nechtěl Imbertovi dopřát sebemenší uspokojení, ale bolest ho přemohla a ztrůzněně vykřikl.

„Nebudeš se vysmívat inkvizici,“ pronesl Imbert.

Molay se snažil ovládnout. Styděl se, že vykřikl. Zahleděl se do zavilých očí královského inkvizitora a čekal, co bude dál.

Imbert mu pohled opětoval. „Popíráš našeho Spasitele, tvrdíš, že byl obyčejný člověk, a ne syn Boží? Zneuctil jsi svatý kříž? Nuže, teď poznáš, co to je *trpět* na kříži.“

Další údery důtek – přes záda, hýždě, nohy. Hroty trhaly kůži, až prýštila krev.

Svět se s Molayem točil jako ve víru.

Náhle bití ustalo. „Korunujte velmistra!“ vykřikl Imbert.

Molay zvedl hlavu a pokusil se zaostřit pohled. Uviděl cosi, co vypadalo jako kruh černého železa. Z okrajů trčely hřeby, otočené špicemi dolů a dovnitř.

Strážci mu narazili korunu na lebku a vši silou přitlačili. Hřeby se mu zabořily do hlavy a z ran vytryskla krev a zmáčela mu mastné vlasy.

Imbert odhodil důtky stranou. „Odvedte ho tamhle.“

Dovlekli velmistra přes kapli k vysokým dřevěným dveřím, které kdysi vedly do jeho soukromého obydlí. Přistavili stoličku a vyzvedli ho na ni. Jeden ze strážců ho podpíral, zatímco druhý stál hned vedle, připravený zakročit, kdyby se Molay vzpíral, ale ten byl příliš slabý na odpor.

Sejmuli mu okovy.

Imbert podal jednomu strážci tři hřeby.

„Pravou ruku nahoru,“ nařídil, „jak jsme o tom mluvili.“

Vztyčili mu paži nad hlavu. Strážce přistoupil těsně k němu a Molay zahlédl kladivo.

A pochopil, co zamýšlejí.

Dobrý bože...

Pocítil, jak mu čísi prsty sevřely zápěstí a jak se špička hřebu dotkla jeho zpocené kůže. Viděl, jak se kladivo napřáhlo, a uslyšel náraz kovu na kov.

Hřeb prorazil zápěstí a velmistr vykřikl.

„Šla rána mimo žíly?“ zeptal se Imbert strážce.

„Čistě vedle.“

„To je dobře. Nemá vykrvácet.“

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

Velmistr zamlada bojoval ve Svaté zemi, v bitvě u Akkonu, poslední bitvě, kterou tam templáři svedli. Vybavil si pocit, když se mu meč zařal do svalstva. Hluboko. Bolestivě. Ale hřeb v zápěstí byl něco ještě horšího.

Levou ruku mu natáhli stranou a tkání v zápěstí projel další hřeb. Molay se kousl do jazyka v marném pokusu to překonat, ale v utrpení zařal zuby příliš hluboko. Ústa se mu zaplnila krví, až ji musel polknout.

Imbert odkopl stoličku a tíha velmistrova sto osmdesát tři centimetrů vysokého těla byla teď nesena pouze kostmi zápěstí, především pravého, protože úhel levé paže vyvíjel na pravou přímo nesnesitelný tlak. V rameni něco prasklo a bolest mu zaplavila mysl.

Jeden ze strážců uchopil jeho pravou nohu a zkoumal svalstvo. Imbert zřejmě velmi pečlivě zvažil, kam hřeby zarazit – zvolil taková místa, kterými procházelo jen velmi málo žil. Potom položili velmistrovu levou nohu pod pravou a obě chodidla přitloukli ke dveřím jediným hřebem.

De Molay se už ani nezmohl na křik.

Imbert si prohlížel dílo. „Dobrá práce. Málo krve.“ Odstoupil zpět. „Tak, jako trpěl náš Pán a Spasitel, tak budeš trpět i ty. S jediným rozdílem.“

Teď Molay pochopil, proč vybrali dveře. Imbert je pomalu otevřel a pak náhle přibouchl.

Náraz smýkl tělem týraného muže na jednu stranu, pak na druhou, kývalo se na vazech vykloubených ramen, houpa-lo se na hřebech. Bolest byla taková, že by nikdy neuvěřil, že je možná.

„Je to jako na skřipci,“ řekl Imbert, „kde je možné stupňovat bolest. Také tohle má možnost ovládní. Mohu tě ne-

chat jen tak viset. Mohu tebou otáčet ve veřejích tam a zpět. Nebo mohu udělat to, co jsi právě zakusil, což je ze všeho nejhorší.“

Svět se Molayovi míhal před očima, sotva mohl dýchat. Křeče mu stahovaly všechny svaly. Srdce mu divoce tlouklo. Po kůži se mu řinul pot a bylo mu jako v horečce, připadalo mu, že má tělo v plamenech.

„I teď se vysmíváš inkvizici?“ zeptal se Imbert.

Molay chtěl Imbertovi říci, že nenávidí církev za to, co dělá. Že se mu příčí slabý papež, kterého ovládá zkorumpovaný francouzský král a kterému se nějak podařilo udržet se na špičce největší náboženské organizace, jakou člověk kdy poznal. Templářský řád čítal patnáct tisíc bratrů roztroušených po Evropě. Patřilo mu devět tisíc panství. Tahle skupina bratrů kdysi ovládala Svatou zemi a přetrvala dvě stě let. Chudí rytíři Kristovi a templu Šalomounova byli vtělením všeho dobrého. Ale úspěch přinesl závist a on, jako velmistr, měl lépe předvídat dopad politických bouří kolem sebe. Měl být méně neústupný, poddajnější, ne tak přímý. Díkybohu, že předpokládal aspoň něco z toho, co se již stalo, a že učinil opatření. Filip IV. nikdy neuvidí jedinou unci templářského zlata a stříbra.

A nikdy neuvidí ten největší poklad ze všech.

Molay posbíral zbytky energie a pozvedl hlavu. Imbert vytušil, že chce promluvit, a přistoupil blíž.

„Čert tě vem,“ zašeptal Molay. „Čert vem tebe a všechny, kteří napomáhají tvému ďábelskému dílu.“

Hlava mu sklesla na hrud'. Uslyšel Imberta zavolat, aby přibouchli dveře, ale bolest byla tak intenzivní a zaútočila na jeho vědomí z tolika směrů naráz, že omdlel.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

• • •

Sejmuli ho dolů. Jak dlouho visel, nevěděl a ani nepostřehl úlevu, protože už měl svaly celé zmrtvělé. Někam ho nesli a pak si uvědomil, že je zpátky ve své kobce. Věznitelé ho položili na slamník, tělo mu zapadlo do měkkých záhybů a nos mu zaplnil povědomý pach. Hlavu mu podložili polštářem, paže měl položené podél těla.

„Slyšel jsem,“ pronesl potichu Imbert, „že když jste do řádu přijímali nového bratra, přehodili jste mu přes ramena plátěný rubáš. Měl symbolizovat smrt a pak vzkříšení do nového života templáře. Ty teď budeš mít stejnou čest. Rozložil jsem pod tebe ten rubáš ze schránky v kapli.“ Sklonil se a přehodil dlouhý kus hrubé tkaniny přes Molayovy nohy a pak přes celé zmučené tělo. I oči měl teď velmistr zakryté plátnem. „Prý ho řád používal ve Svaté zemi, pak ho přivezli zpátky a pokládali na ramena každého pařížského zasvěcovaného. I ty se teď rodíš znovu,“ zavtipkoval Imbert. „Lež tu a přemýšlej o svých hříších. Vrátím se.“

Molay byl příliš slabý, než aby dokázal zareagovat. Věděl, že Imbert patrně dostal příkaz ho nezabít, ale také si uvědomoval, že mu nikdo nepomůže. Ležel bez hnutí. Otupělost mizela, místo ní nastupovala intenzivní bolest. Srdce mu stále bušilo a hrozně se potil. Nutil se do klidu a přikazoval si přemýšlet o něčem příjemnějším. Jedna myšlenka se mu neustále vracela – myšlenka na to, co jeho věznitelé chtěli znát především. Tuhle znalost vždycky předával jeden velmistr dalšímu, a to takovým způsobem, aby nikdo jiný nepochopil, o čem jde. Naneštěstí kvůli jeho náhlému zatčení a likvidaci řádu bude teď muset k předání dojít jinak. Nedopustí, aby

STEVE BERRY

Filip nebo církev vyhráli. Dozvědí se jen to, co bude chtít, aby věděli. Jak to stojí v evangeliu? *Jen zhoubu tvůj jazyk splétá, máš ho ostrý jako břitvu.*

Ale pak se mu vybavil jiný citát z bible, který přinesl jeho utýrané mysli alespoň nějakou útěchu. Jak tak ležel zahalený v rubáši, s tělem krvácejícím a topícím se v potu, vzpomněl si na pátou knihu Mojžíšovu.

Nech mě, já je vyhladím.

ČÁST PRVNÍ

JEDNA

KODAŇ, DÁNSKO
ČTVRTEK 22. ČERVNA, SOUČASNOST
14.50

Cotton Malone zahlédl nůž ve stejném okamžiku, kdy uviděl Stephanii Nelleovou. Seděl u stolku před Café Nikolaj, pohodlně rozvalený v bílém plátěném křesílku. Slunečné odpoledne bylo příjemné a Højbro Plads, oblíbené dánské náměstí, které před jeho očima pulzovalo životem, bylo plné lidí. V kavárně byl jako obvykle čilý provoz – hektická atmosféra – a on už půl hodiny čekal na Stephanii.

Byla to hezká žena něco kolem šedesáti, i když ona sama o svém věku nikdy nemluvila a osobní záznamy ministerstva spravedlnosti, které Malone jednou viděl, nechaly kolonku pro datum narození nevyplněnou. Tmavé vlasy měla prokvetlé stříbrnými prameny a v hnědých očích se jí střídal soucitný výraz liberála s bojovnou jiskrou prokurátora. Dva prezidenti se ji pokusili jmenovat do funkce nejvyššího státního zástupce, ale obě nabídky odmítla. Jeden státní návladní horlivě lobboval za to, aby dostala vyhazov – zvláště

poté, co získala od FBI pověření, aby ho vyšetřovala –, ale Bílý dům ten návrh zamítl, mimo jiné i proto, že Stephanie Nelleová byla úzkostlivě čestná.

Oproti ní byl muž s nožem menší a podsaditý, s úzkým obličejem a nakrátko střiženými vlasy. V jeho východoevropské tváři se rýsovalo něco děsivého – jakási beznaděj, která Malonemu naháněla větší strach než blyštivý nůž. Byl oblečený v obyčejných džínsech a krvavě červené bundě.

Malone se zvedl, ale očima stále sledoval Stephaniei.

Napadlo ho, že by ji měl varovat výkřikem, ale byla moc daleko a kolem bylo příliš hlučno – navíc na ni pořádně neviděl přes jednu z modernistických soch, které byly roztroušené po Højbro Plads – takhle obscénně zobrazovala tělnatou nahou ženu ležící na břiše, s dráždivými polokoulemi zadnice vypínajícími se jako pohoří. Když se Stephanie objevila na druhé straně masivního bronzu, muž s nožem k ní přistoupil blíž a Malone zahlédl, jak přetáhl řemínek její kožené kabelky, strhl jí tašku z ramene a srazil Stephaniei na dlažbu.

Nějaká žena vykřikla; lidé při pohledu na kapsáře s nožem propadli panice.

Muž v červené bundě si razil cestu pryč, se Stephanieinou kabelkou v ruce, a ramenem odstrkoval lidi z cesty. Několik jich upadlo. Zloděj zahnul doleva, kolem jiné bronzové sochy, a konečně se dal do běhu. Zdálo se, že směřuje na Købmagergade, pěší zónu, která se stáčela na sever, pryč z náměstí Højbro Plads a dál do obchodního centra velkoměsta.

Malone se zvedl od stolu, rozhodnutý odříznout prchajícímu cestu dříve, než zahne za roh. Oběhl zaparkovaná kola cyklistů, přehnal se kolem kašny a vrhl se po kořisti.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

Tvrdě dopadli na dlažbu, muž v bundě se ocitl vespod a Malone si okamžitě uvědomil sílu svého protivníka. Útok jím neotrásl; rychle se překulil a hned zaútočil kolenem na Maloneho žaludek.

Dech se Malonemu zastavil a vnitřnosti se mu sevřely.

Muž vyskočil na nohy a pádil ke Købmagergade.

Malone se zvedl a stále ještě v předklonu se snažil popadnout dech.

Sakra. Už vyšel ze cviku.

Sebral se a znova se pustil do pronásledování; jeho kořist měla teď náskok asi dvacet metrů. Nůž během jejich zápasu nezahlédl, ale jak běžel po ulici mezi obchody, viděl, že muž pořád ještě drží koženou kabelku. Pálilo ho v plicích, ale odstup se zmenšoval.

Muž v červené bundě vyškubl jakémusi shrbenému staříkovi vozík s květinami, jeden z těch mnoha vozíků, které lemovaly Højbro Plads a Købmagergade. Malone tyhle trhovce, kteří s potěšením postávali před jeho knihkupectvím zvláště o nedělích, vyloženě nesnášel. Chlap v červeném postrčil vozík po kočících hlavách směrem k němu. Malone nemohl nechat vozík jet dál – na ulici bylo příliš mnoho lidí, včetně dětí –, takže po něm skočil, chytil ho a zastavil.

Rychle se ohlédl a uviděl, že kolem rohu na Købmagergade zahýbá Stephanie, doprovázená policistou. Byli vzdáleni asi na půlku fotbalového hřiště a neměl čas na ně čekat.

Pádil dál a odhadoval, kam asi útočník běží. Možná někde nechal vůz, nebo na něho čeká řidič tam, kde Købmagergade ústí na další rušné kodaňské náměstí, Hauser Plads. Doufal, že ne. To místo bylo hotová noční můra – věčně přelidněné, všude kolem samé uličky pro pěší, které vytvářely Mekku

koupěchtivých známou pod jménem Strøget. Stehna ho bolela nezvyklou námahou, svaly už dávno zapomněly na doby u námořnictva a na ministerstvu spravedlnosti. Po roce dobrovolného odpočinku by jeho cvičební návyky bývalého zaměstnavatele nenadchly.

Před ním se nejasně rýsovala Okrouhlá věž, pevně usazená vedle kostela svaté Trojice jako termoska přivázaná k piknikovému koši. Robustní okrouhlá budova se tyčila do výše devíti poschodí. Dánský král Kristián IV. ji postavil v roce 1642; na prostém cihlovém portálu se skvěl symbol jeho vlády – zlatená číslice 4 zasazená do písmene C. V místě, kde stála Okrouhlá věž, se sbíhalo pět ulic a muž v červené bundě si mohl vybrat k úniku kteroukoli z nich.

Objevila se policejní auta.

Jedno se skřípěním zabrzdilo na jižní straně Okrouhlé věže. Jiné přijelo ze vzdálenějšího konce Købmagergade aablokovalo úplně cestu na sever. Chlap v červeném uvízl na náměstí, které obklopovalo Okrouhlou věž. Váhal a zdálo se, že hodnotí situaci, potom náhle zahnul vpravo a zmizel uvnitř věže.

Co to ten blázen dělá? Odtud není žádná cesta ven kromě vchodu v přízemí. Ale možná to neví.

Malone doběhl ke vchodu. Muže v budce pokladny znal. Ten Nor strávil u něj v knihkupectví spoustu času, protože holdoval anglické literatuře.

„Arne, kam běžel ten člověk?“ zeptal se Malone dánsky, když zachytil jeho pohled.

„Proběhl doprava, a bez placení.“

„Je někdo nahoře?“

„Před chvilkou tam šel starší pár.“

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

Vzhůru nevedly žádné schody a nejel tam žádný výtah. Místo toho se až nahoru vinul spirálovitý chodník, který sem původně umístili proto, aby se po něm daly vyvézt objemné astronomické přístroje sedmnáctého století. Místní průvodci rádi vyprávěli, jak po něm kdysi vyjel ruský car Petr Veliký na koni a jeho carevna v kočáře.

Malone slyšel z prostoru nad sebou ozvěnu kroků. Zatr-nulo v něm při pomýšlení na to, co ho čeká. „Řekněte poli-cistům, že jsme nahore.“

Dal se do běhu.

V polovině spirály míjel dveře vedoucí do Velkého sálu. Skleněný vchod byl zamčený, světla zhasnutá. Zvenčí do sálu vedla řada dvojitých oken, ale každé bylo opatřeno želez-nou mříží. Zaposlouchal se a zase nad sebou uslyšel chvatné kroky.

Rozběhl se dál, byl čím dál udýchanější. Když míjel stře-dověký model planet připevněný vysoko na stěně, zpoma-lil. Věděl, že výstup na střešní plošinu je jen pár metrů před ním, za poslední zatáčkou rampy.

Už neslyšel žádné kroky.

Popošel a vstoupil obloukovým vchodem na plošinu. Uprostřed stála osmistěnná observatoř – ne z doby Kristiá-na IV., ale mnohem mladší. Kolem ní se táhla široká terasa.

Nalevo chránil vstup do observatoře tepaný železný plot, jediný vchod byl zamčený. Napravo obtáčelo vnější obvod věže zdobené zábradlí z kroucených železných tyčí. Za ním se rýsovaly červené tašky střech a zelené věže města.

Obešel plošinu a uviděl muže ležícího obličejem k zemi. Nad ním ten chlap v červeném tiskl nůž ke krku starší ženy, kterou držel kolem hrudníku. Vypadalo to, že žena chce vy-křiknout, ale strach jí v tom brání.

„Zůstaňte v klidu,“ řekl jí Malone dánsky.

Zkoumal útočníka. Výraz štvance byl v těch tmavých, skoro smutných očích pořád. Po tváři se mu řinuly stružky potu a leskly se na slunci. Malone pochopil, že bude lepší, aby se nepokoušel přiblížit. Kroky zezdola signalizovaly, že policie dorazí během několika málo minut.

„Co se takhle uklidnit?“ zeptal se zkusmo anglicky.

Viděl, že mu muž rozumí, ale nůž neodtáhl. Očima pořád těkal kolem dokola, nahoru na oblohu, pak zpátky. Zdálo se, že neví kudy kam, a to Malonemu dělalo starost. Zoufalí lidé vždycky dělají zoufalé věci.

„Odhoď ten nůž, jde sem policie. Nemáš kam utéct.“

Útočník se znovu podíval vzhůru, pak zaostřil na Maloného. Čišela z něj nerozhodnost. O co mu vlastně jde? Kapesní zloděj, který uteče na vršek třicetimetřové věže, odkud není úniku?

Kroky zezdola zněly hlasitěji.

„Policie už je tu.“

Muž v červeném couvl k zábradlí, ale ženu pořád držel pevně. Malone vycítil, jak ho trýzní nutnost rozhodnout se, a řekl naléhavě: „Není odtud kam utéct.“

Muž v červené bundě stiskl ženu pevněji a zacouval ještě blíže k vnějšímu zábradlí, které mu sahalo k pasu. Za ním a jeho rukojmím teď už nebylo nic než vzduch.

Z očí se mu vytratila panika a nahradilo ji chladné rozhodnutí. Odstrčil ženu dopředu a Malone ji zachytil dřív, než ztratila rovnováhu. Neznámý se přežehnal znamením kříže a se Stephaniinou kabelkou v ruce přeskočil zábradlí. Vykřikl jedno slovo – *beauseant* –, prořízl si nožem hrdlo a jeho tělo se zřítilo dolů na ulici.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

Žena vykřikla. Z portálu vyběhli policisté.

Malone ji nechal být a spěchal k zábradlí.

Muž ležel s rozhozenými končetinami na dlažbě třicet metrů pod ním.

Otočil se a podíval se zpátky na oblohu, nad vlajkový stžár na vrcholu observatoře s dánským Dannebrogem – bílým křížem na rudém pozadí – splihle svěšeným v panujícím bezvětří.

Na co se ten muž díval? A proč skočil?

Zahleděl se zpátky dolů a uviděl Stephanie, jak si razí lokty cestu mezi narůstajícím davem lidí. Její kožená kabelka ležela kus od mrtvého a Malone pozoroval, jak ji rychle sebrala z dlažby a ztratila se mezi přihlížejícími. Sledoval ji pohledem, jak se proplétá mezi lidmi a spěchá pryč, dolů po jedné z ulic, které vedly od Okrouhlé věže dál do rušného Strøgetu, aniž by se jedinkrát ohlédla.

Zavrtěl nad jejím kvapným útekem hlavou a zamumlal: „Co to ksakru bylo?“

DVĚ

Stephanie byla otřesena. Po dvaceti šesti letech práce pro ministerstvo spravedlnosti a po posledních patnácti, kdy vedla oddělení Magellan Billet, pochopila, že pokud něco stojí na čtyřech nohou, má to chobot a páchne to po burácích, je to slon. Popisek není zapotřebí. Bylo jí tudíž jasné, že muž v červené bundě nebyl jen tak nějaký kapsář.

Byl to někdo úplně jiný.

A to znamenalo, že někdo ví, za čím Stephanie jde.

Sledovala zloděje, jak skočil z věže – úplně poprvé viděla někoho umírat. Dlouhá léta o tom slýchala vyprávět své agenty, ale mezi čtením hlášení a smrtí viděnou na vlastní oči je propastný rozdíl. Tělo dopadlo na kočičí hlavy náměstí s nepříjemným zuchnutím. Skočil? Nebo ho Malone donutil skočit? Prali se? Řekl něco, než skočil?

Přijela do Dánska s jediným cílem a rozhodla se, že když už tam bude, navštíví Maloneho. Před lety byl jedním z dvánácti lidí, které si původně vybrala pro Magellan Billet. Zнала jeho otce, sledovala trvalý vzestup syna a byla ráda, když přijal její nabídku a zaměnil práci u námořnictva za ministerstvo spravedlnosti. Postupně se z něj stal její nejlepší agent a byla zklamaná, když se loni rozhodl odejít.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

Od té doby ho neviděla, i když si spolu párkrát telefonovali. Když honil zloděje, všimla si, že jeho vysoká postava je pořád vypracovaná a vlasy má stále husté a vlnité, se stejným rudohnědým odstínem, jaký si pamatovala a který jí připomínal barvu kamenů na domech kolem. Pracoval pro ni řadu let a byl vždycky přímý a nezávislý, což z něj dělalo skvělého operativce – člověka, kterému mohla věřit –, ale nepostrádal ani cit. Vlastně byl víc než pouhý zaměstnanec.

Byl její přítel.

Ale to neznamenal, že si přála, aby se jí pletl pod nohy.

Pronásledovat muže v červené bundě, to byl celý on; ale vznikl tím problém. Kdyby ho teď navštívila, musela by mu odpovídat na otázky, na které rozhodně odpovídat nechtěla.

Setkání se starým přítelem musí počkat na jinou příležitost.

Malone vyšel z Okrouhlé věže a vydal se za Stephanií. Když odcházel, lékař ze záchranky se věnoval starším manželům. Muž byl otřesený po úderu do hlavy, ale bude v pořádku. Ženu ještě neopustila hysterie a Malone slyšel jednoho z policistů, jak ji přesvědčuje, aby sešla do čekající sanitky.

Tělo dosud leželo na ulici přikryté světle žlutou přikrývkou a policisté měli plno práce, aby udrželi lidi v odstupu. Malone se propletl davem a pozoroval, jak stáhli pokrývku a policejní fotograf se pustil do práce. Zloděj si čistě prořízl krk. Zakrvácený nůž ležel půl metru od jedné jeho paže, zkroucené do nepřírozené polohy. Z rány na krku vytékala krev a vytvářela na dlažbě temnou kaluž. Hlavu měl zvrácenou, tělo skrčené, nohy pokroucené, jako by v nich nebyly žádné kosti. Policisté řekli Malonemu, aby neodcházel, že budou potřebovat výpověď, ale on chtěl najít Stephanii.

Obešel zvědavce a zadíval se nahoru na oblohu, kde slunce pozdního odpoledne marnotratně hýřilo jase. Ani mráček. Bude nádherná noc pro pozorování hvězd, ale na observatoř na Okrouhlé věži žádný návštěvník nepřijde. Žádný. Ta bude pro dnešní večer zavřená, protože jakýsi člověk z ní právě skočil do nebytí.

Co to bylo za člověka?

Maloneho myšlenky byly směsicí zvědavosti a obav. Věděl, že by se měl vrátit do svého knihkupectví a úplně zapomenout na Stephanii Nelleovou a na to, co dělá. Její problémy se ho už netýkají. Ale věděl, že to tak nedopadne.

Něco se děje a není to nic dobrého.

Zahlédl Stephanii padesát metrů před sebou na Vestergade, další z dlouhých uliček, které protínaly obchodní čtvrtě. Šla rázně, bez váhání, pak najednou zahnula doprava a zmizela v jedné z budov.

Přišel blíž a uviděl nápis HANSENŮV ANTIKVARIÁT – knihkupectví, jehož majitel byl jedním z mála lidí, kteří Maloneho nepřivítali nadšeně. Peter Hansen neměl rád cizince, zvláště Američany, a dokonce se pokusil zablokovat Maloneho přijetí do dánské Asociace majitelů antikvariátů. Naštěstí Hansenova nepřízeň nebyla nakažlivá.

V Malonem se probouzely staré instinkty, všechny ty pocity a smysly, které ležely ladem od jeho loňského odchodu ze služby. Pocity, které sice neměl rád, ale které ho poháněly kupředu.

Zastavil se kousek od vstupních dveří a viděl Stephanii, jak uvnitř mluví s Hansenem. Oba pak zmizeli v další místnosti obchodu, který zaujímal přízemí tříposchodového domu. Znal jeho vnitřní uspořádání, protože loňský rok

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

strávil zkoumáním kodaňských knihkupectví. Téměř všechna patřila k důkazům severské pořádkumilovnosti – regály seřazené podle témat, knihy pečlivě urovnané v policích. O Hansenovi to ale neplatilo. U něj se povalovala chaotická směs starých i nových knih – většinou nových a laciných, protože Hansen nerad sahal hluboko do kapsy.

Malone vklouzl do temného kouta a doufal, že ho nikdo ze zaměstnanců neosloví jménem. Mnohokrát obědval s Hansenovou vedoucí – právě od ní se dozvěděl, že ho Hansen nemá rád. Naštěstí tu zrovna nebyla a regály prozkoumávalo jen asi deset lidí. Rychle přešel dozadu, kde se nacházela spousta zákoutí přecpaných policemi. Měl z toho všeho nepříjemný pocit; vždyť Stephanie mu prostě jen zavolala a řekla mu, že bude na pár hodin ve městě a chce se s ním setkat. Jenže pak se stala ta věc s mužem v červené bundě. A Malone byl zatraceně zvědavý, co ten mrtvý chtěl.

Neměl by být překvapený tím, jak se Stephanie chová. Všechno si vždycky nechávala pro sebe, někdy až příliš, a z toho bývaly neshody. Jedna věc ale je sedět bezpečně v kanceláři v Atlantě u počítače, úplně něco jiného je být v terénu. Dobrá rozhodnutí se nedělají bez dobrých informací.

Spatřil Stephanie a Hansena uvnitř alkovny bez oken, která Hansenovi sloužila jako kancelář. Malone to místo jednou navštívil, když se pokoušel s tím idiotem sprátnout. Hansen byl hřmotný člověk s obrovským knírem pod dlouhým nosem. Malone si našel místo za řadou přeplněných polic a otevřel knihu, jako by četl.

„Proč jste kvůli tomu vážila tak dlouhou cestu až sem?“ zeptal se Hansen strohým sípavým hlasem.

„Vyznáte se na aukci v Roskilde?“

Typická Stephanie, na otázky, na které nechce dát odpověď, odpovídá otázkou.

„Chodím tam často. Je tam spousta knih na prodej.“

Malone býval na téhle aukci taky. Roskilde leží třicet minut jízdy západně od Kodaně. Antikváři z města se tam jednou za čtvrt roku scházejí na trhu, který láká kupující z celé Evropy. Dva měsíce po otevření svého obchodu tam Malone vydělal téměř dvě stě tisíc euro za čtyři knihy, které vystrachal v jednom podivném výprodeji v České republice. Díky těm penězům se jeho přeměna z vládního zaměstnance v podnikatele obešla prakticky bez stresu. Ale vyvolávaly také závist a Peter Hansen ji rozhodně neskrýval.

„Potřebuju tu knihu, o které jsme mluvili. Dnes večer. Tvrdil jste, že nebude problém ji koupit,“ řekla Stephanie tónem člověka, který je zvyklý dávat příkazy.

Hansen se uchechtl. „Vy Američané. Všichni jste stejní. Svět se točí kolem vás.“

„Můj manžel říkal, že jste člověk, který je schopen najít i to, co se najít nedá. Ta kniha, kterou chci, už nalezena je. Jen ji potřebuju koupit.“

„To znamená dát nejvyšší nabídku.“

Malone sebou trhl. Stephanie se pohybuje v nebezpečné oblasti, ve které se nevyzná. Prvním pravidlem branže je nikdy nepřiznat, jak moc něco chcete.

„Je to nezajímavá kniha, o kterou nikdo nestojí,“ řekla.

„Vy evidentně ano, a to znamená, že tam budou i další.“

„Zkusme zjistit, jak vysoká je nejvyšší nabídka.“

„Čím je ta kniha tak důležitá? Nikdy jsem o ní neslyšel. Její autor není známý.“

„Zpochybňoval jste i pohnutky mého manžela?“

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

„Co tím chcete říct?“

„Že vám do toho nic není. Sežene mi tu knihu a já vám zaplatím vaši provizi, podle dohody.“

„Proč si ji nekoupíte sama?“

„To vám rozhodně nehodlám vysvětlovat.“

„Váš manžel byl mnohem sdílnější.“

„Je mrtvý.“

I když v tom prohlášení nebyly emoce, na chvíli zavládlo ticho.

„Pojedeme do Roskilde společně?“ zeptal se Hansen, který zřejmě pochopil, že se od ní nic nedozví.

„Setkáme se až tam.“

„Už se nemůžu dočkat.“

Stephanie vyšla z kanceláře a Malone se rychle stáhl do svého přístěnku, když ho mījela, odvrátil tvář. Uslyšel bouchnout dveře Hansenovy pracovny a využil té příležitosti k tomu, aby přešel k předním dveřím.

Stephanie vyšla z temného obchodu a odbočila doleva.

Malone počkal a sledoval ji, jak se proplétá mezi odpoledními nakupujícími zpět k Okrouhlé věži.

Vydal se za ní.

Ani neotočila hlavu. Zdálo se, že je jí jedno, jestli někoho zajímá, co dělá. Ale zajímat by ji to mělo, zvláště po tom, co se stalo s tím člověkem v červené bundě. Malonemu bylo divné, proč není opatrnější. Jistě, není zvyklá pracovat v terénu, ale taky není žádný blázen.

Místo aby u Okrouhlé věže odbočila vlevo a zamířila k Højbro Plads, kde měl Malone svůj obchod, šla pořád rovně. O tři bloky dál zmizela uvnitř hotelu d'Angleterre.

Pozoroval ji, jak vchází do haly.

Dotklo se ho, že zamýšlela koupit v Dánsku jakousi knihu a nepřizvala si ho na pomoc. Očividně nechtěla, aby se do toho zapletl. A po tom, co se stalo u Okrouhlé věže, s ním už asi nechce ani mluvit.

Podíval se na hodinky. Něco málo po půl páté. Aukce začíná v šest večer a Roskilde je půl hodiny jízdy autem. Původně se jí nechtěl zúčastnit. V katalogu, který dostal před několika týdny, nenašel nic zajímavého. Ale teď bylo všechno jinak. Stephanie se chovala divně, dokonce více, než bylo u ní zvykem. A známý vnitřní hlas, ten, který ho jako vládního agenta dvanáct let chránil před smrtí, mu napovídal, že ho jeho bývalá nadřízená bude potřebovat.

TŘI

OPATSTVÍ DES FONTAINES
FRANCOUZSKÉ PYRENEJE

17.00

Senešal klečel vedle postele, aby byl nablízku svému umírajícímu velmistrovi. Týdny se modlil, aby tenhle okamžik nepřišel. Ale starý muž na lůžku už brzy dosáhne zaslouženého klidu a po osmadvaceti letech moudrého vedení řádu se připojí ke svým předchůdcům v nebi. Naneštěstí pro senešala zmatek vezdejšího světa bude pokračovat a on se téhle vyhlídky děsil.

Pokoj byl rozlehlý, na starobylých stěnách z kamene a dřeva nezanechal čas stopy, jen borové trámy stropu zčernaly věkem. Ve zdi zelo jediné osamělé okno; rámovalo nádheru vodopádu stékajícího z přísných šedých hor. S přibývajícím večerem kouty pokoje ztemněly.

Senešal sáhl po starcově ruce. Její zápěstí bylo chladné a lepkavé. „Slyšíte mě, pane?“ zeptal se francouzsky.

Unavené oči se otevřely. „Ještě jsem zde. Ale brzy nebudu.“

Slýchal podobná slova i od jiných umírajících a ptal se sám sebe, jestli se tělo prostě vyčerpá, ztratí energii, která pohání plíce a srdce, a tak smrt nakonec zvítězí tam, kde kdysi pulzoval život. Uchopil ruku pevněji. „Budete mi chybět.“

Přes tenké rty přelétl úsměv. „Sloužil jsi mi dobře, jak jsem ostatně očekával. Proto jsem si tě vybral.“

„Schyluje se k mnoha konfliktům.“

„Jsi na ně připravený. Postaral jsem se o to.“

Byl senešal, druhý v pořadí důležitosti za velmistrem. Po žebříčku hodností postupoval rychle, podle některých až příliš rychle, a jen velmistrova pevná ruka krotila nespokojenost. Ale smrt ho o jeho ochránce brzy připraví a on se bál, že bude následovat otevřená vzpoura.

„Není jisté, že po vás nastoupím já.“

„Podceňuješ se.“

„Respektuji sílu našich odpůrců.“

Zavládlo ticho a dalo skřivanům a kosům za oknem příležitost přihlásit se ke slovu. Shlédl na svého učitele. Starý muž měl na sobě azurově modrou tuniku se zlatými hvězdami. I když mu rysy zešpičatěly blížící se smrtí, jeho štíhlé tělo si dosud uchovalo vitalitu. Šedivé vousy měl dlouhé a nepěstěné, prsty rukou a nohou pokroucené artritidou, ale oči mu stále jiskřily. Senešal věděl, že dvacet osm let v čele řádu naučilo starého bojovníka mnohému. Snad nejužitečnější lekcí bylo, jak si i tvář v tvář smrti zachovat masku důstojnosti.

Před mnoha měsíci lékař potvrdil rakovinu. Jak vyžadovala pravidla, ponechal velmistr nemoci volný průběh a smířil se s přirozeným důsledkem Boží vůle. Podobný konec snášely během staletí tisíce bratrů a bylo nemyslitelné, že by velmistr tuto tradici porušil.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

„Chtěl bych cítit vůni vodní tříště,“ zašeptal stařec.

Senešal se ohlédl k oknu. Okenní křídlo s tabulkami ze šestnáctého století bylo otevřené dokořán a vpouštělo dovnitř sladkou vůni vlhkých kamenů a zelenajících se stromů. Z dálky doléhal hukot vodopádu. „V tomhle pokoji je nádherně.“

„Jeden z důvodů, proč jsem chtěl být velmistrem.“

Usmál se, protože věděl, že stařec žertuje. Četl templářské kroniky a věděl, že jeho učitel a rádce dosáhl hodnosti velmistra díky své schopnosti geniálně využít každého obratu štěstěny. Doba jeho vlády byla klidná, ale to se brzy změní.

„Budu se modlit za vaši duši,“ řekl.

„Na to bude čas později. Místo toho se musíš připravit.“

„Nač?“

„Na konkláve. Sbírej hlasy. Buď připravený. Nedej svým nepřátelům čas sešikovat se. Nezapomeň, co jsem tě učil.“ Sípavý hlas se lámal slabostí, ale v tónu zněla rozhodnost.

„Nejsem si jistý, jestli chci být velmistrem.“

„Chceš.“

Jeho přítel ho znal dobře. Skromnost vyžadovala, aby své ambice skrýval, ale stát se příštím velmistrem bylo jeho nej-toužebnějším přáním.

Pocítil, že se ruka v jeho dlaních zachvěla. Stařec se párkrát mělce nadechl, aby nabral sílu.

„Připravil jsem poselství. Je tamhle, na stole.“

Věděl, že bude povinností nového velmistra, aby ten odkaz prostudoval.

„Povinnost je třeba vykonat,“ řekl velmistr. „Tak, jak byla konána od samých počátků.“

Senešal nechtěl slyšet o povinnosti. Byl v zajetí citů. Roz-

STEVE BERRY

hlédl se po místnosti, ve které stála jen postel, klekátko před dřevěným krucifixem, tři křesla vypolstrovaná starými polštáři, psací stůl a dvě staré mramorové sochy ve výklencích. Za jiných časů tu bývalo plno španělské kůže, delfského porcelánu, anglického nábytku. Ale okázalost byla ze života řádu vykázána už dávno.

Stejně jako z jeho vlastního.

Stařec zalapal po dechu.

Senešal se na něj díval, jak se noří do neklidné chorobné dřímoty.

Velmistr se nadechl, několikrát zamrkal a pak řekl: „Ještě ne, příteli. Ale už brzy.“

ČTYŘI

ROSKILDE

18.15

Malone počkal a vklouzl do sálu, až když aukce začala. Znal její průběh a věděl, že nezačnou dřív než v půl sedmé, protože nejdřív se musely vyřídit registrace kupujících a ověřit dohody prodejců. Teprve pak začnou peníze měnit majitele.

Roskilde bylo staré město usazené vedle maličkého mořského fjordu. Založili ho Vikingové, až do patnáctého století sloužilo jako dánské hlavní město a stále dýchalo královskou důstojností. Aukce se konaly v centru, blízko katedrály Domkirke, v budově na Skomagergade, která kdysi patřivala ševcům. V Dánsku je obchod s knihami uměním. Existuje tu cosi jako celonárodní láska k psanému slovu – což Malone jako bibliofil musel obdivovat. Dříve pro něj knihy byly jen koníčkem a rozptýlením při jeho riskantním povolání, ale teď se staly jeho životem.

Zůstal stát vzadu, za kamenným sloupem podpírajícím klenutý strop, aby mohl sledovat Petera Hansena a Stephanii.

Nechtěl vůbec do aukce vstoupit, takže nevadilo, že na něj vyvolávající nevidí.

Objevovaly se a mizely knihy, některé se prodaly za úctyhodné sumy. Ale pak se objevila další položka seznamu a Malone si všiml, jak sebou Peter Hansen škubl.

„*Pierres Gravées du Languedoc*, od Eugène Stübleina. Vydáno roku 1887,“ ohlásil vyvolávající. „Místní historie, tehdy celkem běžný žánr, tištěno pouze v několika stech kopií. Je součástí pozůstalosti, kterou jsme nedávno dostali. Kniha je velmi pěkná, vázaná v kůži, žádné vepsané poznámky, s několika výjimečnými tisky – jeden z nich je reprodukován v katalogu. Obvykle se něčím takovým nezabýváme, ale tento svazek je velmi pěkný, takže jsme si mysleli, že by někdo mohl mít zájem. Prosím první nabídku.“

Tři se objevily rychle, všechny nízké, poslední na čtyři sta dánských korun. Malone počítal. Šedesát dolarů. Hansen zvýšil na osm set. Ostatní potenciální kupci se stáhli, ale pak jeden ze zástupců, kteří prostřednictvím telefonu pracují pro nepřítomné, přihodil na tisícovku.

Hansena zřejmě zneklidnila neočekávaná výzva, zvláště když přišla od zájemce odkudsi daleka, a navýšil svou nabídku na tisíc padesát. Muž na telefonu kontroval dvěma tisíci. Třetí nabídka strhla lavinu. Výkřiky pokračovaly, dokud se cena neusadila na devíti tisících korun. Přítomní vycítili, že na té knize něco je. Další bouřlivá série nabídek skončila Hansenovými dvaceti čtyřmi tisíci korun.

Více než čtyři tisíce dolarů.

Malone věděl, že Stephanie je civilní státní zaměstnanec s pevným platem někde v třídě sedmdesáti až osmdesáti tisíc dolarů ročně. Její manžel zemřel už před lety a zanechal

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

jí nějaký majetek, ale nebyla zámožná a určitě ne sběratelka knih, takže byl zvědavý, proč je odhodlaná zaplatit takovou sumu za nějaký neznámý cestovní deník. Lidé jich přinášeli do jeho obchodu celé balíky, mnohé z devatenáctého a ze začátku dvacátého století, z časů, kdy osobní popisy dalekých cest byly oblíbené. Většina z nich připomínala červenou knihovnu a celkem vzato byly bezcenné.

Tohle byla jasná výjimka.

„Padesát tisíc korun,“ vyvolal zástupce na telefonu.

Více než dvojnásobek Hansenovy poslední nabídky.

Hlavy se obracely a Malone ustoupil za sloup, protože i Stephanie se otočila po lidech u telefonů. Schoval se za rohem a sledoval diskusi mezi Stephanií a Hansenem, než obrátili pozornost zpátky k licitátorovi. Uplynula chvilka ticha, kdy Hansen vypadal, jako by zvažoval další tah, ale bylo jasné, že čeká na signál od Stephanie.

Zavrtěla hlavou.

„Položka je prodána nabídce přes telefon za padesát tisíc korun.“

Vyvolávající vzal knihu ze stojánku a ohlásil patnáctiminutovou přestávku. Malonemu bylo jasné, že aukční síň knihu *Pierres Gravées* důkladně prostuduje, aby zjistila, co na ní má hodnotu více než osm tisíc dolarů. Věděl, že dealeři v Roskilde jsou protřelí lišáci a nejsou zvyklí na to, aby jim unikaly poklady. Ale tentokrát jim evidentně něco uteklo.

Dál se skrýval za sloupem, zatímco Stephanie a Hansen zůstali sedět. Sál zaplnil nespočet známých tváří a Malone doufal, že ho nikdo neosloví jménem. Většina mířila k protilehlému rohu, kde se podávalo občerstvení. Všiml si, že ke Stephanie přišli dva muži a představili se. Oba byli hřmotní,

s krátkými vlasy, měli na sobě khaki kalhoty a pod volnými koženými bundami košile. Když se jeden shýbl nad Stephanieinou rukou, Malone si povšiml zřetelného vyboulení na boku – má u sebe zbraň.

Po krátkém rozhovoru se muži vzdálili. Jak se zdálo, konverzace proběhla v přátelském tónu. Zatímco Hansen se šel poohlédnout po pivu, Stephanie přistoupila k jednomu ze zaměstnanců aukční síně, chvíli s ním mluvila a pak vyšla postranními dveřmi ze sálu.

Malone si namířil rovnou za tímtéž člověkem, Gregosem, hubeným Dánem, se kterým se dobře znal.

„Rád tě vidím, Cottone.“

„Vždycky na lovu, vyhlížím dobrou koupi.“

Gregos se usmál. „Rozhodně ji tu najdeš.“

„Zdá se, že poslední položka byla trhák.“

„Byl bych si myslel, že vynese možná tak pět tisíc. Ale padesát? K nevíře.“

„Tušíš proč?“

Gregos zavrtěl hlavou. „Nemám potuchy.“

Malone kývl k postranním dveřím. „Ta žena, se kterou jsi právě mluvil – kam měla namířeno?“

Gregos na něj vědoucně mrkl. „Zajímáš se o ni?“

„Takhle ne. Ale zajímám.“

Malone se stal oblíbencem aukční síně před několika měsíci. Pomohl najít podvodného prodejce, který nabízel tři svazky Jany Eyrové, z roku 1847, u nichž se ukázalo, že pocházejí z krádeže. Když policie knihy novému majiteli zabavila, musela mu aukční síň vyplatit zpět všechny peníze, ale prodávající si už stačil jejich šek zinkasovat. Malone jim prokázal službu, protože toho člověka vypátral v Anglii a vrátil

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

jim jejich peníze zpátky. Díky tomu si získal ve svém novém domově pár vděčných přátel.

„Vyptávala se na Domkirke, kde prý to je. Obzvlášť na kapli Kristiána IV.“

„Řekla proč?“

Gregos zavrtěl hlavou. „Jenom že se tam jde projít.“

Malone mu potřásl rukou a v dlani mu nechal složenou tisíci korunu. Viděl, že Gregose to potěšilo. Zastrčil si peníze nenápadně do kapsy, protože aukční síň neměla takové projevy vděku ráda.

„Ještě jedna věc,“ dodal Malone. „Kdo byl ten člověk na telefonu, co přišel s nejvyšší nabídkou za tu knihu?“

„Víš přece dobře, Cottone, že taková informace je přísně důvěrná.“

„A ty víš stejně dobře, že předpisy nemám rád. Znáš toho člověka?“

„Patří mu dům, který sis pronajal v Kodani.“

Skoro se zasmál. Henrik Thorvaldsen. Mohl to tušit.

Aukce pokračovala. Jak se kupující vraceli na svá místa, prošel mezi nimi k východu a všiml si, že si Peter Hansen sedá na své místo. Venku vstoupil do chladného dánského večera. I když bylo skoro osm večer, letní obloha byla stále prozářena mdle rudými paprsky pomalu zapadajícího slunce. O několik bloků dál se tyčila katedrála Domkirke, stavba z červených cihel, kde byli od třináctého století pohřbíváni členové dánské královské rodiny.

Co tam Stephanie dělá?

Zrovna chtěl tím směrem vykročit, když k němu přistoupili dva muži. Jeden z nich mu přitiskl něco tvrdého na záda.

STEVE BERRY

„Budte hodný a zůstaňte zticha, pane Malone, nebo vás na místě zastřelím,“ zašeptal mu do ucha čísi hlas.

Rychle se podíval vlevo a vpravo.

Byli to ti dva muži, kteří před chvílí mluvili v sále se Stephanií. A v jejich obličejích spatřil tutéž úzkost, kterou viděl o několik hodin dříve na tváři chlapa v červené bundě.

PĚT

Stephanie vstoupila do domkirke. Člověk na aukci jí řekl, že budovu najde snadno, a měl pravdu. Monstrózní cihlová stavba, až příliš velká vůči městu kolem, dominovala večerní obloze.

Uvnitř grandiózní budovy našla členité vnitřní prostory, kaple a průchody, nad kterými se klenul vysoký strop. Protáhlá okna z barevných skel dodávala interiéru skoro nadzemskou vznešenost. Podle výzdoby Stephanie odhadovala, že katedrála už není katolická – spíš luteránská, pokud se nemýlila – a zdejší architektura měla výrazně francouzský nádech.

Vadilo jí, že přišla o tu knihu. Myslela, že se prodá za méně než tři sta korun, padesát dolarů nebo tak nějak. Místo toho za ni nějaký anonymní kupec zaplatil více než osm tisíc dolarů – za neškodný popis jižní Francie, sepsaný před více než sto lety.

Takže někdo ví, o co jí jde.

Možná právě ta osoba, která na ni čeká? Ti dva muži, kteří s ní mluvili po aukci, tvrdili, že se všechno dozví, pokud přijde do katedrály, do kaple Kristiána IV. Považovala tu cestu

za hloupost, ale copak má na vybranou? Má k dispozici omezenou dobu, během které musí splnit velký úkol.

Šla podle instrukcí, které dostala. V hlavní chrámové lodi, před hlavním oltářem zrovna sloužili mši. V lavicích klečelo asi padesát lidí. Celým chrámem vibrovala hudba varhan. Našla kapli Kristiána IV. a vstoupila za zdobnou železnou mříž.

Čekal tam na ni malý člověk s prošedivělými řídkými vlasy, hladce přičísnutými k hlavě, takže vypadaly jako čapka. Jeho obličej byl ostře řezaný, hladce oholený, a na sobě měl světlé bavlněné kalhoty a košili s rozepnutým límečkem. Mohutný hrudník měl navlečený do kožené bundy, a když se přiblížil, postřehla v jeho tmavých očích studený, podezíravý výraz. Asi vytušil její obavy, protože jeho pohled změkkl a vyslal k ní odzbrojující úsměv.

„Paní Nelleová, jsem rád, že se s vámi setkávám.“

„Jak víte, kdo jsem?“

„Dobře jsem znal práci vašeho manžela. Byl velkým znalcem v několika oborech, které mě zajímají.“

„Které máte na mysli? Můj muž se zabýval řadou věcí.“

„Zajímám se hlavně o Rennes-le-Château. Zaujaly mě jeho práce o údajném velkém tajemství tohoto města a kraje kolem něj.“

„To vy jste ten člověk, který mě přeplatil?“

Teatrálně rozhodil ruce: „Ne, a právě proto s vámi chci mluvit. Měl jsem tam svého zástupce, který za mě přihazoval, ale ta konečná cena mě šokovala. Vás určitě taky.“

Potřebovala chvíli na přemýšlení, a tak popošla královskou hrobkou kousek dál. Na mramorových stěnách se skvěly obří nástěnné malby vyvedené do nejmenších detailů.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

Střed místnosti pod vysokánským klenutým stropem zabíralo pět nádherně zdobených rakví.

Muž k nim přikročil. „Kristián IV. je považován za největšího dánského monarchu. Podobně jako Jindřich VIII. v Anglii, František II. ve Francii nebo Petr Veliký v Rusku od základu změnil svou zemi. Jeho stopy zůstaly všude.“

Exkurze do historie ji vůbec nezajímala. „Co chcete?“

„Něco vám ukážu.“

Popošel ke kovovému mřížoví u vchodu do kaple. Stephanie šla pomalu za ním.

„Legenda praví, že tuhle mříž navrhl sám ďábel. Řemeslné vypracování je výjimečné. Jsou v ní monogramy krále a královny a nespočet bájných postav. Ale podívejte se pečlivě na spodek.“

Uviděla slova vyvedená do ozdobného kovu.

„Stojí tu,“ řekl muž, „*Caspar Fincke bin ich genannt, dieser Arbeit binn ich bekannt*. Caspar Fincke je mé jméno, touto prací proslaveno.“

Ohlédl se na něj. „Oč vám jde?“

„Nahoře na Okrouhlé věži je kolem okraje jiná železná mříž. Tu navrhl také Fincke. Udělal ji nízkou, takže je přes ni vidět střechy města, ale také usnadňuje seskok.“

Pochopila, kam tím směřuje. „Ten muž, který dnes skočil, pracoval pro vás?“

Přikývl.

„Proč zemřel?“

„Vojáci Kristovi bojují bez váhání bitvy Páně, neobávají se, že se zabitím nepřítele dopustí hříchu, nemají strach z vlastní smrti.“

„Zabil sám sebe.“

„Je-li smrt darována nebo přijata, není to zločin, ale cesta ke slávě.“

„Neumíte odpovědět na otázku.“

Usmál se. „Pouze jsem citoval velkého teologa, který takhle slova napsal před osmi sty lety. Svatého Bernarda z Clairvaux.“

„Kdo jste?“

„Můžete mi říkat Bernarde.“

„Co chcete?“

„Dvě věci. První je ta kniha, o kterou jsme oba přišli v aukci. Ale uznávám, že tu mi dát nemůžete. Zato tu druhou, tu máte. Dostala jste ji před měsícem poštou.“

Stephanie zachovávala nepohnutou tvář. Tenhle člověk skutečně ví, oč jí jde. „A co to má být?“

„Aha, zkoušíte si mě. Chcete se přesvědčit o mé důvěryhodnosti. Dobrá. Balíček, co vám byl poslán, obsahoval deník, který kdysi patřil vašemu manželovi – osobní poznámky, které si psal až do své předčasné smrti. Mám pravdu?“

Neodpověděla.

„Chci ten deník.“

„Proč je tak důležitý?“

„Mnozí o vašem muži říkali, že je výstřední. Podivín. Vyznavač New Age. Akademická obec se mu vysmívala a tisk si z něj dělal legraci. Ale podle mě byl skvělý. Dokázal vidět věci jako nikdo jiný. Podívejte se, co se mu podařilo. Podnítil současnou popularitu Rennes-le-Château. Jeho kniha jako první upozornila svět na místní zajímavosti. Prodalo se jí pět milionů výtisků po celém světě. Docela slušný úspěch.“

„Můj manžel prodal spoustu knih.“

„Čtrnáct, pokud se nepletu. Ale žádná nedosáhla věhlasu

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

té první. *Poklad v Rennes-le-Château*. Díky jemu se dnes na tohle téma píší a vydávají stovky svazků.“

„Co vás vede k domněnce, že já mám manželův deník?“

„Oba víme, že bych ho teď měl já, nebýt zásahu muže jménem Cotton Malone. Mám dojem, že pro vás kdysi pracoval.“

„Jako co?“

Vypadal, že rozumí její další výzvě. „Jste zaměstnankyní ministerstva spravedlnosti Spojených států a vedete oddělení známé jako Magellan Billet. Dvanáct právníků, všechny jste si osobně vybrala, a ti pracují pod vaším výsadním vedením a řeší *choulostivé* záležitosti. Cotton Malone pro vás pracoval řadu let. Ale na začátku loňského roku odešel do výslužby a teď vlastní knihkupectví v Kodani. Kdyby nebylo té nešťastné záležitosti s mým pomocníkem, byla byste s panem Malonem strávila příjemný oběd, rozloučila se s ním a odešla sem na aukci, protože právě to byl pravý důvod, proč jste přijela do Dánska.“

Konec přetvářky. „Pro koho pracujete?“

„Pro sebe.“

„O tom pochybuju.“

„Proč?“

„Léta praxe.“

Znovu se zasmál, což ji popudilo. „Když dovolíte, vezmu si ten deník.“

„Nemám ho. Po dnešku jsem dospěla k závěru, že potřebuje bezpečný úkryt.“

„Má ho Peter Hansen?“

Neodpověděla.

„Ne. Zdá se, že mi nic nepovíte.“

„Myslím, že tenhle rozhovor je u konce.“ Obrátila se

STEVE BERRY

k otevřeným vratům a spěšně jimi prošla. Vpravo, u hlavního vchodu, zahlédla dva další muže s krátkými vlasy – nebyli to ti z aukční síně, ale okamžitě věděla, kdo jim dává rozkazy.

Ohlédla se zpět na člověka, který si říkal Bernard.

„Nemáte kam utéct, stejně jako můj společník dnes odpoledne na Okrouhlé věži.“

„Jděte se vycpat.“

Zahnula doleva a pospíchala dál do katedrály.

ŠEST

Malone zhodnotil situaci. Byl na veřejném místě, hned vedle rušné ulice. Lidé vcházeli do aukční síně a vycházeli ven, zatímco jiní čekali, až jim obsluha přiveze jejich auto z blízkého parkoviště. Malonemu bylo jasné, že si ho všimli, jak sleduje Stephanii, a byl naštvaný sám na sebe, že nedokázal být ostražitější. Ale odhadl, že navzdory výhrůzkám ti dva muži po jeho stranách nebudou riskovat odhalení. Zadrželi ho, ale nechtějí ho zlikvidovat. Možná ho jen potřebují zdržet, aby nechali volný průběh dění v katedrále – ať už se tam se Stephanií děje cokoliv.

Což znamená, že musí jednat.

Sledoval, jak se z aukční síně trousí další pravidelní zákazníci. Jeden z nich, vytáhlý Dán, vlastnil knihkupectví ve Strøgetu, blízko obchodu Petera Hansena. Malone se díval, jak obsluha přijíždí s jeho autem.

„Vagne,“ zavolal na něj a ustoupil od hlavně, která mu mířila na záda.

Jeho přítel uslyšel své jméno a otočil se.

„Jak se máte, Cottone?“ odpověděl dánsky.

Malone ledabyly přešel k automobilu a ohlédl se zpět na

krátce ostrříhaného muže – ten rychle ukryl zbraň pod bundou. Vývoj situace ho zaskočil, což Malonemu jen potvrdilo, co si už myslel. Tihle chlápci jsou amatéři. A taky by se vsadil, že nemluví dánsky.

„Mohl bych vás požádat, abyste mě vzal zpátky do Kodaně?“ zeptal se Vagna.

„Ovšem. Máme místo. Nastupte si.“

Přistoupil k zadním dveřím. „Děkuji. Moji společníci se zdrží a já potřebuji být zpátky doma.“

Když za sebou zabouchl dveře, zamával z okna svým dvěma „hlídačům“ a viděl, jak se zmateně dívají za odjíždějícím vozem.

„Zaujalo vás dneska něco?“ zeptal se ho Vagn, usazený za volantem.

Malone se k němu obrátil. „Vůbec nic.“

„Ani mě. Rozhodli jsme se vrátit a dát si lehkou večeři.“

Malone se podíval na ženu vedle sebe. Další muž seděl na předním sedadle. Ani jednoho neznal, a tak se jim představil. Auto pomalu projíždělo bludištěm úzkých uliček Roskilde směrem ke kodaňské dálnici.

Zahlédl dvě věže a měděnou střechu katedrály. „Vagne, můžete mi zastavit? Přece jen se tu potřebuji ještě zdržet.“

„Určitě?“

„Vzpomněl jsem si, že musím ještě něco zařídit.“

Stephanie procházela boční chrámovou lodí a postupovala dál do katedrály. Za mohutnými sloupy po pravé straně zahlédla, že ještě stále sloužili mši. Její nízké podpatky klapaly po dlažbě, ale díky mohutnému zvuku varhan je nemohl slyšet nikdo než ona. Ulička vedla kolem hlavního oltáře, lemovaly ji náhrobní desky.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

Ohlédla se zpátky a uviděla člověka, který si říkal Bernard, jak se loudá za ní, ale ty dva další muže vidět nebylo. Uvědomila si, že když půjde dál, brzy se druhou stranou vrátí k hlavnímu vchodu do kostela. Poprvé poznala riziko, které na sebe brali její agenti. Sama nikdy nepracovala v terénu – to nepatřilo k její práci –, jenže tady nebyla služebně. Tohle byla soukromá záležitost a ona byla oficiálně na dovolené. Nikdo nevěděl, že odjela do Dánska – nikdo kromě Cottona Maloneho. V současné tísnivé situaci ta anonymita představovala problém.

Pokračovala v chůzi.

Její pronásledovatel udržoval diskrétní odstup, ale určitě věděl, že nemá kam jít. Minula kamenné schody, které vedly dolů do další postranní kaple, a pak uviděla asi patnáct metrů před sebou ty dva muže – blokovali jí cestu z kostela. Zezadu se k ní zvolna přibližoval Bernard. Nalevo byla další hrobka, tentokrát označená jako Kaple kouzelníků.

Vkročila dovnitř.

Podél nádherně zdobených zdí ležely dvě mramorové rakve, které svým vzhledem měly připomínat římské chrámy. Ustoupila k té vzdálenější. Vtom ji polil děs, protože si uvědomila drtivou skutečnost.

Je v pasti.

Malone doběhl ke katedrále a vstoupil hlavním vchodem dovnitř. Napravo si všiml dvou mužů – statní, krátké vlasy, jednoduše oblečení. Podobali se těm dvěma, kterým právě utekl. Rozhodl se nedat jim šanci a nahnátl pod sakem automatickou berettu, běžné vybavení všech agentů v Magellan Billet. Dovolili mu ponechat si zbraň, když odcházel, a po-

dařilo se mu ji propašovat do Dánska – držení zbraně tady bylo ilegální.

Stiskl pistoli v dlani, prst na spoušti, a skryl ji za stehnem. Nepoužíval pistoli už déle než rok. Doufal, že tohle patří k minulosti, a nijak mu to nechybělo. Ale muž, který skočil z věže, v něm probudil ostražitost, a tak raději přišel připravený. Tak to dělá dobrý agent a díky tomu jen asistoval u pohrbů několika svých přátel, místo aby byl sám nesen v rakvi.

Ti dva stáli zády k němu, paže podél těla, dlaně prázdné. Burácivá hudba varhan kryla jeho příchod. Přistoupil těsně k nim a řekl: „Rušná noc, hoši.“

Oba se otočili a on jim ukázal pistoli. „Pojďme se dohodnout po dobrém.“

Přes rameno jednoho z nich uviděl dalšího muže, asi o třicet metrů dál v příčné chrámové lodi, jak se k nim naholedl. A také zahlédl, jak sahá do kožené bundy. Malone nečekal na nic dalšího a skočil mezi řady prázdných lavic. Chrámem se rozlehlo třesknutí, které přebilo i zvuk varhan a do dřevěné lavice před ním se zaryla kulka.

Viděl, jak druzí dva vytáhli zbraně.

Z lehu na břicho dvakrát vystřelil. Výstřely zazvučely katedrálou a přehlušily hudbu. Jeden z mužů se zhroutil, druhý utekl. Malone se zvedl na kolena a zaslechl další tři rány. Rychle zalehl zpátky a kulky se zasekly do dřeva nedaleko od něj.

Vystřelil ještě dvakrát směrem k osamělému střelci.

Varhany ztichly.

Lidé si uvědomili, co se děje. Zástup se začal hrnout z lavic, kde se ukrýval Malone, k hlavnímu vchodu a hledal bezpečí venku. Malone využil zmatku, zvedl se nad lavice

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

a uviděl muže v kožené bundě stát vedle vchodu do postranní kaple.

„Stephanie!“ zavolal do vřavy.

Žádná odpověď.

„Stephanie, to jsem já, Cotton. Je všechno v pořádku?“

Zase žádná odpověď.

Proplazil se po břiše do protilehlé lodi a zvedl se na nohy. Ulička před ním se otáčela kolem kostela a vedla na druhou stranu. Lemovaly ji sloupy, které útočníkům znesnadní střelbu, a pak ho ochoz zakryje úplně, a tak neváhal a dal se do běhu.

Stephanie slyšela, jak Malone volá její jméno. Občas přijde vhod, že se plete do věcí, do kterých mu nic není. Byla stále v Kapli kouzelníků a schovávala se za rakví z černého mramoru. Slyšela výstřely a bylo jí jasné, že Malone dělá, co může, ale byl v početní nevýhodě minimálně tři na jednoho. Musí mu nějak pomoci, ale proboha jak? Nemá u sebe žádnou zbraň. Alespoň by mu měla dát vědět, že je v pořádku. Ale dříve než stačila odpovědět, uviděla skrz další zdobnou mříž Bernarda se zbraní v ruce.

Strach jí zcela ochromil svalstvo, že nebyla schopna jediného slova.

Bernard vstoupil do kaple.

Malone obešel kůr. Lidé ještě pořád utíkali z kostela, šum vzrušených hlasů, hysterie. Určitě někdo zavolal na policii. Stačí zadržet útočníky v kostele, dokud nedorazí pomoc.

Zahnul za sloup a uviděl jednoho z mužů, po kterých střílel, jak pomáhá druhému k zadnímu vchodu. Ten, který útok zahájil, nebyl nikde vidět.

STEVE BERRY

To mu dělalo starost.

Zpomalil a připravil pistoli ke střelbě.

Stephanie ztuhla. Bernard byl nějakých šest metrů od ní.

„Vím, že jste tu,“ řekl hlubokým hrdelním hlasem. „Váš zachránce se vrátil, takže nemám čas se s vámi dál zdržovat. Víte, co chci. Ještě se setkáme.“

Ta vyhlídka nebyla nijak potěšující.

„Váš manžel byl podobně nerozumný. Před jedenácti lety dostal ohledně deníku stejnou nabídku a odmítl.“

Mužova slova jí vzala dech. Věděla, že by měla zůstat potichu, ale nešlo to. „Co víte o mém manželovi?“

„Stačí, když řeknu, že dost.“

Uslyšela ho odcházet.

Malone zahlédl muže v kožené bundě vyjít z jedné z postranních kaplí.

„Stát!“ vykřikl.

Muž se otočil a zvedl zbraň.

Malone se vrhl k několika schodům, které vedly do dalších prostor, a skulil se po kamenných stupních.

Stěnu nad ním olízly tři výstřely.

Vydrápal se zpátky, chtěl opětovat výstřel, ale muž v kožené bundě byl dobrých dvacet metrů daleko, přeběhl na druhou stranu kostela a mířil k východu.

Malone se zvedl a udělal pár kroků vpřed.

„Stephanie!“ vykřikl.

„Tady jsem, Cottone.“

Uviděl svoji bývalou nadřízenou na vzdáleném konci kostela. Šla k němu, v popelavé tváři se jí zračila úzkost. Zvenčí bylo slyšet sirény.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

„Navrhuju, abychom odsud vypadli,“ řekl. „Určitě budou klást spoustu otázek a já mám dojem, že vám by se nechtělo odpovídat ani na jednu z nich.“

„To opravdu ne.“ Přidala se k němu.

Zrovna chtěl navrhnout, aby použili jeden z dalších východů, když se rozlétly hlavní dveře a dovnitř vtrhli uniformovaní policisté. Malone držel pořád ještě zbraň a oni si toho okamžitě všimli.

Zaklekli a připravili automaty ke střelbě.

Malone a Stephanie ztuhli.

„*Hen tíl den landskab. Nu,*“ zazněl rozkaz. K zemi. Teď hned.

„Co po nás chtějí?“ zeptala se Stephanie.

Malone upustil pistoli a klekl si. „Nic dobrého.“

SEDM

Raymond de Roquefort stál venku před katedrálou, za zastupem zvědavců, a sledoval odvíjející se drama. I se svými společníky se ukryl do stínů hustých stromů, které rostly na protější straně náměstí před chrámem. Podařilo se mu vyklouznout bočními dveřmi a stáhnout se právě ve chvíli, kdy policie vtrhla dovnitř hlavním vchodem. Vypadalo to, že si ho nikdo nevšiml. Policisté se teď budou především soustředit na Stephanie Nalleovou a Cottona Maloneho. Chvilí pokračuje, než svědci popíší další muže se zbraněmi. Znal tyto situace důvěrně a věděl, že je potřeba uchovat si chladnou hlavu, a tak se nutil do klidu. Jeho lidé musejí vidět, že má věci pod kontrolou.

Průčelí cihlové katedrály se topilo v červeném a bílém světle majáček. Přijeli další policisté a Roqueforta udivilo, že tak malé město jako je Roskilde jich má k dispozici tolik. Z nedalekého hlavního náměstí se sem hrnuli další a další lidé. Atmosféra se rychle měnila v naprostý chaos. A to bylo dokonalé. Uprostřed chaosu vždycky pociťoval ohromnou svobodu pohybu, ovšem za předpokladu, že měl ten chaos pod kontrolou.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

Obrátil se na muže, kteří s ním byli uvnitř kostela. „Jsi zraněný?“ zeptal se toho, který byl postřelen. Muž si rozeplnul bundu a předvedl, jakou službu odvedla neprůstřelná vesta. „Jen prkotina.“

Uviděl, jak se z davu vynořili jeho další dva pomocníci – ti, které poslal na aukci. Už mu předtím vysílačkou nahlásili, že nabídka Stephanie Nelleové nevyhrála. Tak jim nařídil, aby mu ji dovedli. Doufal, že ji zastraší, ale veškerá námaha byla marná. A co horšího, připoutal k sobě velkou pozornost. Ale to všechno kvůli Cottonu Malonemu. Jeho muži zahlédli Maloneho na aukci, a tak jim dal instrukce, aby ho zadrželi během doby, kdy bude se Stephaniei Nelleovou mluvit. Jenže ani tohle nevyšlo.

Ti dva k němu teď došli a jeden z nich řekl: „Ztratili jsme Maloneho.“

„Já jsem ho našel.“

„Je důvtipný. A duchapřítomný.“

Roquefort věděl, že je to pravda. Prověřil si Cottona Maloneho, když se dozvěděl, že Stephanie Nelleová pojede do Dánska, aby ho navštívila. A protože Malone mohl být součástí jejích plánů, dal si za úkol dozvědět se o něm všechno, co mohl.

Přišel na svět jako Harold Earl Malone. Bylo mu čtyřicet šest let, místo narození americký stát Georgia. Jeho matka se narodila tamtéž, otec byl profesionální voják, absolvent akademie v Annapolisu, který to dotáhl na hodnost námořního velitele. Zahynul při havárii ponorky, když bylo Malonemu deset let.

Syn šel v otcových stopách, studoval na námořní akademii a absolvoval jako třetí nejlepší ve třídě. Přijali ho na leteckou

školu a dobré známky mu umožnily vybrat si kurz bojového pilota. Pak ale kupodivu uprostřed studia požádal o přearažení a byl přijat na právnickou fakultu univerzity v Georgetownu a zároveň dostal práci v Pentagonu. Po ukončení ho převedeli na vojenskou prokuraturu, kde strávil devět let jako řadový právník. Před třinácti lety byl přeložen na ministerstvo spravedlnosti, do nově vytvořené jednotky Magellan Billet, kterou vedla Stephanie Nelleová. Tam byl až do loňského roku, kdy předčasně odešel do výslužby.

Pokud jde o soukromí, Malone byl rozvedený a jeho čtrnáctiletý syn žil s jeho bývalou manželkou v Georgii. Bezprostředně po odchodu z jednotky odjel Malone z Ameriky a usadil se v Kodani. Byl bibliofil, vyznáním byl katolík, ale nepřiliš horlivý. Pasivně znal několik jazyků, netrpěl žádnou běžnou závislostí nebo fobií a měl sklon k extrémní sebemotivaci a až obsesivnímu zápalu pro věc. Pyšnil se také eidetickou pamětí. Stručně řečeno, byl to typ muže, kterého by Roquefort měl raději na své straně než proti sobě.

A těch pár posledních minut ho v tom dojmu ještě utvrdilo.

Poměr tři na jednoho Maloneho nevyvedl z míry, zvláště když se domníval, že Stephanie Nelleová je v ohrožení.

Roquefortův mladý pomocník předtím předvedl loajalitu a odvalu, když se pokusil ukrást kabelku Stephanie Nelleové. Bohužel se ukvapil. Měl raději počkat, až by bylo po jejím setkání s Cottonem Malonem, až by se vracela zpátky do hotelu, osamělá a zranitelná. Možná že se chtěl blýsknout, protože věděl, jak důležité je jejich poslání. Možná to byla prostě jen nedočkavost. Ale když ho na Okrouhlé věži zahnali do kouta, zvolil ten mladík správně smrt před zatčením.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

Cesta k dokonalosti už je naneštěstí taková. Ti, kteří mají důvtip a schopnosti, to někam dotáhnou. Všichni ostatní jdou z kola ven.

Roquefort se obrátil k jednomu z mužů, kteří byli na aukci, a zeptal se: „Dozvěděli jste se, kdo tu knihu nakonec vydražil?“

Mladík přikývl. „Podplatit obsluhu přišlo na tisíc korun.“

Cena ho nezajímala. „Jméno?“

„Henrik Thorvaldsen.“

V kapse mu zazvonil mobil. Jeho pobočník věděl, že má práci, takže jestli mu volá, musí jít o něco důležitého. Roquefort přijal hovor.

„Už brzy,“ ozval se hlas v telefonu.

„Jak brzy?“

„Během několika příštích hodin.“

Nečekaně dobrá zpráva.

„Mám pro tebe úkol,“ oznámil Roquefort. „Zajímá mě jeden člověk. Henrik Thorvaldsen. Majetný Dán, bydlí severně od Kodaně. Něco o něm vím, ale do hodiny potřebuji úplné informace. Zavolej mi zpátky, až to budeš mít.“

Zaklapl mobil a obrátil se na své podřízené.

„Vrátíme se domů. Napřed musíme ještě splnit dva úkoly.“

OSM

Malone a Stephanie byli dopraveni do policejní budovy na předměstí Roskilde. Cestou žádný z nich nepromluvil, protože oba věděli, že je lepší mlčet. Malone si plně uvědomoval, že Stephanieina přítomnost v Dánsku nemá nic společného s Magellan Billet. Stephanie nikdy v terénu nepracovala. Stála na vrcholu pyramidy – všichni ostatní jí podléhali. A kromě toho, když mu minulý týden zavolala a řekla, že se chce zastavit na kus řeči, dala mu jasně na srozuměnou, že přijede do Evropy na dovolenou. Zvláštní dovolená, říkal si, když je nechali samotné v jasně osvětlené místnosti bez oken.

„Jen tak mimochodem – káva v Café Nikolaj byla báječná,“ řekl. „Vypil jsem i tu vaši. Samozřejmě až potom, co jsem honil toho chlapa nahore na Okrouhlé věži a viděl ho skočit dolů.“

Neřekla nic.

„Zahlédl jsem vás, jak jste sebrala na ulici svou kabelku. Všimla jste si toho mrtvého, který ležel vedle? Možná ne. Vypadala jste, jako že spěcháte.“

„To stačí, Cottone,“ usadila ho tónem, který dobře znal.

„Už pro vás nepracuju.“

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

„Tak proč tu jste?“

„Sám sebe jsem se ptal v té katedrále, ale poněkud mě rozptylovaly ty výstřely.“

Dřív než mohla cokoli odpovědět, otevřely se dveře a vstoupil vysoký muž s narudlými vlasy a světle hnědýma očima. Byl to roskildský policejní inspektor, který je přivezl z katedrály. V ruce držel Maloneho berettu.

„Zavolal jsem na příslušná místa, jak jste chtěla,“ oznámil inspektor Stephanii. „Americká ambasáda potvrdila vaši totožnost a pozici na ministerstvu spravedlnosti. Teď čekám na pokyn našeho ministerstva vnitra, co dál.“ Obrátil se k Malonemu: „Vy, pane Malone, jste jiný případ. Jste v Dánsku na dočasné pobytové vízum jako knihkupec.“ Ukázal mu pistoli. „Naše zákony nepovolují nošení zbraní, natož pak střelení v naší národní katedrále – památce Světového kulturního dědictví, aby toho nebylo málo.“

„S potěšením porušuji jen ty nejzávažnější zákony,“ řekl Malone, aby tomu muži předvedl, že se nenechá zastrašit.

„Já mám legraci rád, pane Malone. Ale tohle je vážná záležitost. Ani ne tak pro mě, jako pro vás.“

„Zmínili se svědkové o tom, že tam byli další tři muži, kteří po nás začali střílet?“

„Máme popis. Ale je nepravděpodobné, že jsou někde po ruce. Zatímco vy jste přímo tady.“

„Inspektore,“ vložila se do hovoru Stephanie, „ta situace vznikla kvůli mně, ne kvůli panu Malonemu.“ Rychle se na něj podívala. „Pan Malone pro mě kdysi pracoval a domníval se, že potřebuji jeho pomoc.“

„Chcete říci, že bez zásahu pana Maloneho by k žádnému střelení nedošlo?“

„To nechci. Jen se ta situace vymkla kontrole – a to nikoliv vinou pana Maloneho.“

Inspektor přijal její prohlášení s nedůvěrou. Malone žasl, co Stephanie dělá. Lhaní nepatřilo mezi její silné stránky, nechtěl ji shodit před inspektorem.

„Byli jste v katedrále v oficiální záležitosti vlády Spojených států?“ zeptal se Stephanie inspektor.

„To vám nemohu říci.“

„Vaše práce zahrnuje činnosti, o kterých nelze mluvit? Myslел jsem si, že jste právnička.“

„To jsem. Ale moje jednotka se běžně zabývá vyšetřováním, které souvisí s otázkami národní bezpečnosti. Vlastně je to hlavní důvod naší existence.“

Na inspektora to neučinilo žádný zvláštní dojem. „V jaké záležitosti jste v Dánsku, paní Nelleová?“

„Přijela jsem navštívit pana Maloneho. Neviděli jsme se déle než rok.“

„To byl jediný důvod?“

„Co kdybychom počkali na ministerstvo vnitra?“

„Je zázrak, že v té mele nebyl nikdo zraněn. Došlo k poškození několika církevních památek, ale k žádným zraněním.“

„Zasáhl jsem jednoho z těch střelců,“ namítl Malone.

„Pokud ano, pak nekrvácel.“

Což znamená, že měli neprůstřelné vesty. Ta parta přišla připravená, ale k čemu?

„Jak dlouho zůstanete v Dánsku?“ zeptal se inspektor Stephanie.

„Zítra odjíždím.“

Otevřely se dveře a uniformovaný úředník podal inspek-

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

torovi list papíru. Ten si ho přečetl, pak řekl: „Evidentně máte pár přátel na důležitých místech, paní Nelleová. Moji nadřízení si přejí, abych vás propustil a na nic se neptal.“

Stephanie zamířila ke dveřím.

Malone se také zvedl. „Pamatuje ten papír i na mě?“

„Ano, mám propustit i vás.“

Malone se natáhl po zbraní. Muž mu ji nepodal.

„Ohledně vrácení zbraně nemám žádné instrukce.“

Malone se rozhodl nehádat. Tímhle se bude zabývat později. Teď hlavně potřebuje mluvit se Stephanií.

Pospíšil si za ní ven.

Obrátila se k němu s přísným výrazem. „Cottone, cením si toho, co jste udělal v katedrále. Ale poslouvejte mě, a poslouvejte dobře. Nepleťte se do mých záležitostí.“

„Nemáte představu, do čeho jdete. V té katedrále jste se připletla k něčemu, co vám přerostlo přes hlavu. Ti tři chlapi vás chtěli zabít.“

„Tak proč mě nezabili? Měli spoustu možností, než jste přišel.“

„Což vyvolává další otázky.“

„Nemáte dost práce ve svém obchodě?“

„Spoustu.“

„Tak se do ní pusťte. Když jste loni odešel, dal jste jasně najevo, že už vás unavuje být terčem. Pamatuju si, jak jste řekl, že váš dánský mecenáš vám nabídl život, jaký jste si vždycky přál. Tak si ho užívejte.“

„To vy jste mi zavolala, že se chcete sejít.“

„Byl to hloupý nápad.“

„Ten chlap, co vám sebral kabelku, nebyl jen tak nějaký kapesní zloděj.“

STEVE BERRY

„Nepleťte se do toho.“

„Dlužíte mi vysvětlení. Zachránil jsem vám krk.“

„Nikdo se vás o to neprosil.“

„Stephanie...“

„Krucí, Cottone. Nehodlám to opakovat. Jestli nepřestane, donutíte mě něco udělat.“

Teď ztuhl on. „A co?“

„Váš dánský přítel není jediný, kdo má konexe. I já můžu ledacos ovlivnit.“

„Tak do toho,“ vyzval ji se vzrůstajícím vztekem.

Neodpověděla. Místo toho rychle odešla.

Chtěl jít za ní a nenechat se odbýt, ale uznal, že Stephanie má pravdu. Tohle se ho netýká. A už spískal potíží až dost.

Je načase jít domů.

DEVĚT

KODANĚ

22.30

Roquefort dorazil ke knihkupectví. Pěší zóna před ním byla liduprázdná. Většina z mnoha kaváren a restaurací, jimiž byla tahle čtvrť vyhlášena, se nacházela o několik ulic dál – v téhle části Strøgetu se na noc zavíralo. Jakmile Roquefort vyřídí zbývající dva úkoly, odjede z Dánska. Popis jeho osoby, stejně jako jeho dvou krajanů, už je určité od svědků v katedrále k dispozici. Takže je důležité nezdržovat se tu déle, než je nutné.

Přivezl s sebou z Roskilde všechny své čtyři podřízené a měl v plánu dohlížet na každý detail akce. Pro jeden den už bylo víc než dost improvizací a stály život jednoho z jeho mužů na Okrouhlé věži. Nechtěl ztratit nikoho dalšího. Dva z jeho lidí byli na obhlídce zadního traktu knihkupectví. Druzí dva stáli připraveni vedle něj. V nejvyšším patře domu svítla světla.

To je dobře.

Potřebuje si s majitelem promluvit.

Malone vytáhl z ledničky dietní pepsi a sešel po schodech dolů do přízemí. Jeho obchod zabíral celý dům, v přízemí bylo knihkupectví, další dvě poschodí sloužila jako sklad, ve čtvrtém měl malé apartmá, kterému říkal domov.

Postupně si zvykl na stísněný životní prostor a užíval si ho mnohem víc než dům o sto osmdesáti čtverečních metrech, který dřív vlastnil na severním okraji Atlanty. Když ho loni prodal za něco málo přes tři sta tisíc dolarů, vyneslo mu to čistý zisk šedesát tisíc dolarů a ty investoval do svého nového života, který mu nabídl dánský mecenáš, jak ho Stephanie nazvala, výstřední malý muž jménem Henrik Thorvaldsen.

Před čtrnácti měsíci to pro Maloneho byl cizí člověk, dnes blízký přítel.

Přátelili se od samého začátku, starší muž si mladšího oblíbil – Malone ani sám netušil proč – a jejich první setkání v Atlantě jednoho deštivého čtvrtečního večera poznamenalo jejich další život. Stephanie trvala na tom, aby si Malone vzal měsíční dovolenou po soudním případě tří obžalovaných v Mexico City – šlo o mezinárodní pašování drog a vraždu, či spíše popravu, inspektora protidrogového úřadu, což byl náhodou osobní přítel prezidenta USA –, který skončil masakrem. Cestou z oběda zpět do soudní budovy se Malone připletl do vražedné přestřelky, která sice neměla nic společného se soudním případem, ale pochopitelně se ji pokusil zarazit. Odskákal si to střelnou ránou v levém rameni. Konečný účet střelby – sedm mrtvých, devět raněných. Jedním z mrtvých byl mladý dánský diplomat Cai Thorvaldsen.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

„Přišel jsem si s vámi promluvit osobně,“ oznámil tehdy Malonemu Henrik Thorvaldsen.

Seděli v Maloneho doupěti. Rameno ho děsivě bolelo. Nelámalo si hlavu, jak ho Thorvaldsen našel nebo jak ví, že rozumí dánsky.

„Můj syn mi byl drahý,“ řekl starý muž. „Nadchlo mě, když se připojil k našemu diplomatickému sboru. Zažádal si o umístění v Mexico City, protože studoval kulturu Aztéků. Jednou by se stal hodnotným členem našeho parlamentu. Státníkem.“

Maloneho paměti se přehnala smršť vzpomínek. Henrik Thorvaldsen byl z dobré rodiny, elegantní a světácký. Ale ta důstojnost byla v ostrém protikladu k deformované postavě, s páteří tuhou a groteskně prohnutou jako krk volavky. Kožená tvář zbrázděná hlubokými vráskami svědčila o životě plném těžkého rozhodování, ruce měl poznamenané jaterními skvrnami a větvičkami vystouplých žil. Cínově zbarvené vlasy trčely v hustých chumáčích, obočí jako mdlé stříbřité věchýtky dodávalo starému muži úzkostlivý výraz. Ale oči prozrazovaly vitalitu. Šedomodré, zvláště jasnozřivé, jedno postižené šedým zákalem.

„Chtěl jsem se setkat s mužem, který zastřelil vraha mého syna.“

„Proč?“ zeptal se Malone.

„Abych poděkoval.“

„To jste mohl po telefonu.“

„Raději se lidem dívám do tváře.“

„A já bych v tuhle chvíli byl raději sám.“

„Prý vás málem zabili.“

Malone pokrčil rameny.

„A končíte se svou prací. Vzdáváte se hodnosti. Odcházíte od armády.“

„Víte toho zatraceně hodně.“

„Znalosti jsou největší bohatství.“

Na Maloneho to nijak nezapůsobilo. „Díky, že jste mě přišel poklepat po zádech. Mám v rameni díru, která bolí jako čert. Takže jestli jste řekl všechno, co jste chtěl, mohl byste odejít?“

Thorvaldsen se v křesle ani nepohnul. Jen se rozhlížel po pokoji a po ostatních místnostech, které bylo vidět otevřenými dveřmi. Všechny stěny byly obložené policemi s knihami. Dům vypadal jako skladiště.

„Taky mám rád knihy,“ řekl Thorvaldsen. „Můj dům je jich plný. Sbírám je celý život.“

Malone vytušil, že ten muž, bylo mu něco přes šedesát, je zdatný taktik. Když mu šel otevřít, všiml si, že přijel limuzínou. Už neovládl zvědavost a zeptal se: „Jak jste se dozvěděl, že mluvím dánsky?“

„Mluvíte několika jazyky. Jsem pyšný, že můj rodný jazyk je jedním z nich.“

Nebyla to odpověď, ale čekal vlastně nějakou?

„Vaše eidetická paměť musí být požehnáním. Moje už selhává věkem. A sotva si zapamatuju něco nového.“

O tom Malone pochyboval. „Co si přejete?“

„Už jste uvažoval o své budoucnosti?“

Mávl rukou po pokoji. „Uvažoval jsem, že si otevřu antikvariát. Mám toho dost, co můžu prodat.“

„Výtečný nápad. Mám antikvariát na prodej, kdybyste chtěl.“

Rozhodl se přistoupit na hru. Kruci, proč ne. Ale jiskry v očích starého člověka mu prozrazovaly, že nežertuje.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

Thorvaldsen těžkou ztvrdlou rukou zalovil v kapse saka a položil na pohovku svou vizitku.

„Mé soukromé telefonní číslo. Kdybyste měl zájem, ozvěte se.“

Vstal.

Malone zůstal sedět. „Co vás vede k domněnce, že mám zájem?“

„Vy, pane Malone.“

Maloneho se starcovo suverénní prohlášení dotklo – hlavně proto, že ho ten muž odhadl správně. Thorvaldsen se šoural k východu.

„Kde je ten obchod?“ zeptal se a v duchu se proklínal, že to zní dychtivě.

„V Kodani. Kde jinde?“

Vzpomínal, že vydržel čekat jen tři dny, než zavolal. Představa života v Evropě ho vždycky lákala. Věděl o něm Thorvaldsen i tohle? Nikdy by ho nenapadlo, že by se opravdu mohl odstěhovat za oceán. Byl vládní úředník. Američan tělem i duší. Ale to bylo před střelbou v Mexico City, která skončila sedmi mrtvými a devíti raněnými.

Ještě dnes měl před očima odvrácený obličej své ženy den poté, co zavolal do Kodaně.

„Souhlasím. Už dlouho žijeme odděleně, Cottone, je čas na rozvod.“ Prohlásila to s věcností soudního právníka – ostatně jím také byla.

„Ještě něco?“ zeptal se nedbale.

„Ne že by na tom záleželo, ale záleží. Sakra, Cottone, jsme od sebe pět let. Jsem si jistá, že jsi po tu dobu nežil jako mnich.“

„Máš pravdu, je čas na rozvod.“

„Opravdu odejdeš od námořnictva?“

„Už jsem odešel. S platností od včerejška.“

Potřásla hlavou, stejně jako když Gary potřeboval mateřskou radu. „Budeš někdy spokojený? Námořnictvo, pak letecká škola, právnická fakulta, vojenská prokuratura, jednotka Billet. Teď najednou odchod do výslužby. Co to bude příště?“

Nesnášel její blahosklonný tón. „Stěhuju se do Dánska.“

Na jejím obličeji se nic nezměnilo. Stejně dobře mohl říci, že se stěhuje na Měsíc. „O co ti vlastně jde?“

„Už mě nebaví nechat po sobě střílet.“

„Odkdy? Vždyť svoji práci přece miluješ.“

„Je načase dospět.“

Usmála se. „A ty myslíš, že stěhování do Dánska tenhle zázrak dokáže?“

Vůbec se mu nechtělo něco vysvětlovat. Stejně by ji to nezajímalo. A ani to po ní nechtěl. „Potřebuju si promluvit s Garym.“

„Proč?“

„Chci vědět, jestli mu to nevádí.“

„Odkdy tě zajímá, co nám vadí a nevádí?“

„Právě kvůli němu jdu od toho. Chtěl jsem, aby měl tátu po ruce...“

„To je žvást, Cottone. Jdeš od toho kvůli sobě. Nevymlouvej se na toho kluka. Ať už plánuješ cokoli, děláš to kvůli sobě, ne kvůli němu.“

„Nepotřebuju, abys mi říkala, co si myslím.“

„A kdo jiný ti to řekne? Byli jsme spolu dlouho. Myslíš si, že pro mě bylo lehké čekat na tebe, až se vrátíš bůhvíodkud? Bát se, jestli tě nepřivezou v rakvi? Drazé jsem za to zaplatila, Cottone. A Gary taky. Ale ten kluk tě miluje. Přímo tě zbožňuje, naprosto a bezvýhradně. Oba víme, co řekne, protože mu to

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

myslí líp než tobě a mně dohromady. Kdeco jsme zvorali, ale aspoň syn se nám povedl.“

Zase měla pravdu.

„Podívej se, Cottone. Proč se stěhuješ za oceán, je tvoje věc. Jestli si to přeješ, udělej to. Jen se prosím nevymlouvej na Garyho. To poslední, co vedle sebe potřebuje, je nespokojený táta, který se snaží vynahradit si vlastní trpké dětství.“

„Dělá ti dobře urážet mě?“

„Ani ne. Ale pravda se musí říct a ty to víš.“

Rozhlížel se kolem sebe po setmělém obchodě. Z přemýšlení o Pam nikdy nevzešlo nic dobrého. Zanevřela na něj už někdy před patnácti lety. Byl jí nevěrný a ona se o tom dozvěděla. Šli do manželské poradny a rozhodli se v manželství pokračovat, ale o deset let později se jednoho dne vrátil domů a zjistil, že je pryč. Pronajala pro sebe a pro Garyho dům na druhé straně Atlanty a odvezla si tam jen to, co potřebovali. Nechala mu lístek s jejich novou adresou a se vzkazem, že manželství skončilo. Pragmatická a chladná, taková byla Pam odjakživa. Ovšem bylo zajímavé, že neusilovala o rozvod. Místo toho prostě žili odděleně, zůstali korektní a mluvili spolu, jen když to kvůli Garymu bylo nutné.

Ale nakonec přišel čas rozhodnutí – zásadního.

A tak skončil s prací, vzdal se hodnosti, ukončil manželství, prodal dům a odjel z Ameriky, to všechno během jednoho dlouhého, strašného, osamělého, vyčerpávajícího, ale uspokojivého týdne.

Podíval se na hodinky. Měl by Garymu poslat e-mail. Komunikovali spolu alespoň jednou denně a v Atlantě bylo ještě pořád pozdní odpoledne. Jeho syn měl přijet za tři týdny

do Kodaně, aby s ním strávil měsíc. Totéž udělali vloni v létě a Malone se už těšil na společně strávený čas.

Pořád mu vrtala hlavou konfrontace se Stephanií. Počínala si lehkomyšlně, jako někteří agenti, kteří ačkoli si byli vědomi nebezpečí, jednoduše ho ignorovali. Co mu to vždycky vtloukala do hlavy? *Říkej si, co chceš, dělej si, co chceš, vykřič to do světa, ale za žádnou cenu těm svým nesmyslům nevěř.* Dobrá rada, měla by na ni sama dát. Neví, do čeho se pouští. Jenže, ví to on? V ženách se nikdy moc nevyznal. I když strávil polovinu svého života s Pam, nikdy se jí nesnažil porozumět. Tak jak by mohl porozumět Stephanii? Neměl by se plést do jejích záležitostí. Koneckonců, je to *její* život.

Ale pořád v něm něco hlodalo.

Když mu bylo dvanáct, dozvěděl se, že se narodil s eidetickou pamětí. Ne *fotografickou*, jak ji zpodobňují filmy a knihy, prostě s excelentní schopností vybavovat si detaily, na které ostatní zapomněli. Rozhodně to pomáhalo při studiu a jazykům se učil snadno, ale občas bylo k vzteku, když se snažil vybavit si jeden konkrétní detail mezi tolika dalšími.

Jako třeba teď.

DESET

Roquefort vylomil zámek na vchodových dveřích a vstoupil do knihkupectví. Dva z jeho mužů ho následovali. Další dva zaujali pozice venku a střežili ulici.

Proplížili se příšeřím mezi regály do zadní části přecpaného přízemí a stoupali po úzkých schodech. Jejich přítomnost neprozradil jediný zvuk. V horním patře Roquefort vstoupil otevřenými dveřmi do osvětleného apartmá. Peter Hansen seděl pohodlně v křesle a četl, vedle sebe na stole pivo, v popelníku zapálenou cigaretu.

Jeho tvář zaplavilo překvapení. „Co tu děláte?“ dotazoval se francouzsky.

„Máme spolu nějaké vyřizování.“

Hansen se zvedl. „Přebili naši nabídku. Co jsem měl dělat?“

„Řekl jste mi, že to nebude žádný problém.“ Roquefortovi společníci se přesunuli na opačnou stranu pokoje k oknům. On sám zůstal u dveří.

„Padesát tisíc za takovou knihu, to je nehoráznost,“ řekl Hansen.

„Kdo vás přeplatil?“

„Aukční síň takové informace nepodává.“

Roquefort zauvažoval, jestli si Hansen myslí, že je tak hloupý. „Zaplatil jsem vám, abyste zajistil, že kupcem bude Stephanie Nelleová.“

„A já jsem se snažil. Ale nikdo mi neřekl, že ta kniha půjde za tak vysokou cenu. Chtěl jsem přihazovat dál, ale zarazila mě. Zamýšlel jste snad zaplatit víc než padesát tisíc korun?“

„Byl bych zaplatil cokoli.“

„Vy jste tam nebyl a ona tak odhodlaná nebyla.“ Hansen se už uvolnil; počáteční překvapení vystřídala blazeovanost, kterou Roquefort jen těžko snášel. „A vůbec, proč je ta kniha tak cenná?“

Roquefort přehlédl těsnou místnost, která byla prosáklá pachem alkoholu a nikotinu. Mezi štosy novin a časopisů se válely stovky knih. Nechápal, jak někdo může žít v takovém nepořádku. „To mi řekněte vy.“

Hansen zavrtěl hlavou. „Nemám tušení. Neřekla mi, proč ji chce.“

Roquefortova trpělivost začala slábnout. „Já vím, kdo vás přeplatil.“

„Cože?“

„Jak dobře víte, s uvaděči v aukční síni se dá dohodnout. Paní Nelleová vás kontaktovala, abyste vystupoval jako její agent. Já jsem vás kontaktoval, abyste zajistil, že tu knihu skutečně získá, a abyste mi ten svazek okopíroval. A vy jste pak zařídil toho telefonického zájemce.“

Hansen se usmál. „Že vám ale trvalo, než jste na to přišel.“

„Vlastně ani ne. Jakmile jsem si opatřil informace, bylo to raz dva.“

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

„Takže teď je Stephanie Nelleová ze hry a tu knihu mám já. Na kolik si ji ceníte?“

Roquefortovi bylo nad slunce jasnější, kam Hansen směřuje. „Spíš je otázka, na kolik si ji ceníte vy?“

„Nic pro mě neznamená.“

Roquefort pokynul a jeho dva společníci popadli Hansena za paže. Udeřil ho pěstí do žaludku. Knihkupec zalapal po dechu a zlomil se v pase, ale přidrželi ho, aby se nezhroutil.

„Chtěl jsem, abyste mi udělal kopii a pak tu knihu dal Stephanie Nelleové,“ opakoval Roquefort. „Za to jsem vám zaplatil. Za nic víc. Mohl jste mi být užitečný. Ale teď už ne.“

„Já... tu knihu... mám.“

Roquefort pokrčil rameny. „To je lež. Vím přesně, kde ta kniha je.“

Hansen zavrtěl hlavou. „Nedostanete ji.“

„Mýlíte se. Bude to hračka.“

Malone rozsvítil zářivky nad úsekem s historickou literaturou. Černě lakované police přetékal knihami všech tvarů, velikostí a barev. Jemu ale šlo o jeden konkrétní svazek, na který se pamatoval z doby před pár týdny. Koupil ho, spolu s několika dalšími příběhy z poloviny dvacátého století, od jednoho Itala, který si tohle zboží původně cenil na mnohem víc, než byl Malone ochoten zaplatit. Většina prodávajících nechápe, že cena se odvíjí od touhy danou věc vlastnit, její vzácnosti a jedinečnosti. Stáří není nutně důležité, protože podobně jako v jedenadvacátém století se i v minulosti tiskla spousta braku.

Vzpomněl si, že několik těch italských knížek prodal, ale

STEVE BERRY

doufal, že právě ta, co ho zajímá, tu ještě někde je. Nepamatoval si, že by ji někomu prodával, i když to mohl udělat některý z jeho zaměstnanců. Ale díkybohu tu ještě pořád byla – v druhé řadě od podlahy, přesně tam, kam ji dal.

Její plátěné desky, kdysi určitě tmavě zelené, teď však vybledlé do barvy hašeného vápna, nechránil žádný přebal. Stránky měla z hedvábného papíru, s pozlacenou ořízkou a ozdobené rytinami. Zlatá písmena titulu byla odřená, ale ještě pořád se dala přečíst:

RYTÍŘI CHRÁMU ŠALOMOUNOVA.

Podle vročení pocházela z roku 1922. Když ji Malone poprvé uviděl, zaujala ho, protože templáři patřili k tématům, o kterých četl málo. Věděl, že to nebyli pouzí mniši, spíš zbožní válečníci – druh zvláštní spiritualizované vojenské jednotky. Měl o nich jen povrchní představu jako o mužích v bílém, s nápadnými rudými kříži. Hollywoodský stereotyp, samozřejmě. Vzpomněl si, jak byl uchvácen, když svazkem listoval.

Přenesl si knihu do jedné z klubovek roztroušených po místnosti, usadil se do jejích měkkých záhybů a začal číst. Postupně získával ucelenější pohled.

Roku 1118 před Kristem křesťané zase jednou ovládali Svatou zemi. První křížová výprava se stala ohromným úspěchem. Ale i když muslimové byli poraženi, jejich území konfiskováno a jejich města obsazena, nebyli přemoženi. Dál se zdržovali na okrajích nově vytvořených křesťanských království a terorizovali všechny, kdo se do Svaté země odvážili.

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

Bezpečné putování do svatých míst bylo jedním z důvodů křížových výprav a mýtné vybírané na cestách se stalo hlavním zdrojem příjmů nově vytvořeného křesťanského království Jeruzalémského. Den za dnem proudili do Svaté země poutníci – přijížděli jednotlivě, v párech, ve skupinách nebo někdy jako celá vystěhovalecká společenství. Bohužel, cesta tam ani zpátky nebyla bezpečná. V záloze na ně čekali muslimové, všude se potulovali bandité, dokonce i křesťanští vojáci byli hrozbou, protože drancování pro ně představovalo běžnou formu kořisti.

Takže když Hugo z Paynsu, rytíř ze Champagne, založil s osmi svými druhy nové hnutí – mnišský vojenský řád, zasvěcený tomu, že zajistí poutníkům bezpečný průchod –, setkal se jeho úmysl s nadšeným přijetím. Baldwin II., který vládl Jeruzalému, jim věnoval prostory pod mešitou al Aksá, o níž křesťané věřili, že je místem původního Šalomounova chrámu. Nový řád odvodil od tohoto sídla svůj název: Chudí rytíři Kristovi a templu Šalomounova.

Bratrstvo zpočátku zůstávalo malé. Každý rytíř složil sliby chudoby, cudnosti a poslušnosti. Osobně nic nevlastnili. Veškerý jejich světský majetek patřil řádu. Žili společně a jedli své pokrmy v mlčenlivosti. Stříhali si vlasy nakrátko, ale nechávali si růst vousy. Potravu a oblečení získávali z darů, pravidla jejich řeholního života se řídila podle sv. Augustina. Zvlášť symbolická byla pečeť řádu: dva rytíři jedoucí na jednom oři – připomínka doby, kdy si rytíři svého vlastního koně nemohli dovolit.

Náboženský řád sestávající z bojovníků nebyl ve středověkém chápání nic nepřijatelného. Naopak představoval působivou kombinaci zbožnosti a válečnické zdatnosti. Jeho vytvoře-

ním se vyřešil také další problém, totiž nedostatečná vojenská síla. Řád zajišťoval trvalou přítomnost spolehlivých bojovníků.

Kolem roku 1128 se rozrostl a získal si politickou podporu na vlivných místech. Evropští princové a preláti ho obdarovávali pozemky, penězi a zásobami. Nakonec mu udělil požehnaní i papež a rytíři Templu se brzy stali jedinou pravidelnou armádou ve Svaté zemi.

Jejich řehole se řídila přísným souborem 686 pravidel. Lov byl zakázán. Žádné hry, podomní obchod nebo karban. Mluvit měli co nejméně a nesměli se smát. Nesměli nosit žádné ozdoby. Spali při rozsvícených světlech, oblečení do košil, vest a kalhot, připraveni k boji.

Svrchovaným vládcem byl velmistr. Pod ním stáli senešalové, kteří plnili roli jeho zástupců a poradců. V boji veleli oddílům maršálové. Seržanti – latinsky servientes, francouzsky serqents – plnili úlohu řemeslníků, dělníků, sluhů a zbrojnošů; zajišťovali řádovým rytířům podporu a tvořili vlastní páteř řádu. Na základě papežského výnosu z roku 1148 nosili rytíři bílý plášť se znamením rudého kříže o čtyřech stejně dlouhých, na koncích rozšířených, ramenech. Tvořili první disciplinovanou, dobře vybavenou a dobře řízenou armádu od časů Říma. Účastnili se všech následujících křížových výprav, jako první šli do bitev, jako poslední ustupovali; zásadně se nenechávali vykupovat ze zajetí. Věřili, že si službou v řádu zajistí posmrtnou spásu. Během dvou set let neustálého válčení podstoupilo mučednickou smrt v boji na dvacet tisíc templářů.

V roce 1139 papežská bula svěřila řád pod výlučnou pravomoc papeže, což templářům umožnilo působit volně kdekoli v křesťanských zemích a vymanit se vlivu panovníků. Byl to bezprecedentní čin. Jak řád získával politickou a hospodářskou

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

sílu, shromáždil obrovský majetek. Králové a patriarchové mu ve svých závětech odkazovali velké sumy. Baronům a obchodníkům se dostalo půjček výměnou za příslib, že po jejich smrti domy, pozemky, vinice a zahrady, které vlastnili, přejdou do majetku templářů. Poutníkům se odměnou za štědré dary dostalo bezpečné cesty do Svaté země a zpět. Začátkem čtrnáctého století templáři jako finančníci konkurovali Janovanům, Lombardanům a dokonce i Židům. V templářských sklepeních uchovávali své poklady francouzští a angličtí králové. S řádem obchodovali dokonce i muslimové.

Pařížský Templ se stal střediskem světového peněžního trhu. Z řádu se postupně vyvinul finanční a vojenský komplex, který byl soběstačný a byl řízen výlučně zevnitř. Templářský majetek, nějakých devět tisíc domů a statků, byl úplně osvobozen od daní a tahle jedinečná pozice vedla ke sporům s místním kněžstvem, jelikož kostely upadaly, zatímco templářská panství vzkvétala. K růstu napětí přispívalo i soupeření s dalšími řády, hlavně s johanity.

Během dvanáctého a třináctého století vládli Svaté zemi střídavě křesťané a Arabové. Když se stal vládcem muslimů Saladin, dostalo se Arabům prvního velkého vojevůdce a roku 1187 křesťanský Jeruzalém padl. Ve zmatku, který následoval, se templáři stáhli do Akkonu, opevněného města u Středozemního moře. Příštích sto let řád ve Svaté zemi skomíral, ale zato prosperoval v Evropě, kde vytvořil rozsáhlou síť kostelů, opatství a statků. Když Akkon roku 1291 padl, přišli templáři o svou poslední základnu ve Svaté zemi a zároveň i o smysl své existence.

Hned od svého vzniku se templářský řád vyznačoval tím, že lpěl na uchovávání svých tajemství, a zavdával tak důvod

k pomluvám. Toho využil francouzský král Filip IV., který pošilhával po ohromném templářském majetku. Roku 1307 dal mnoho řádových bratrů uvěznit. Záhy se k němu připojili další panovníci. Následovalo sedm let soudních žalob a procesů. V roce 1312 papež Klement V. řád formálně rozpustil. Konečný úder přišel v roce 1314, kdy byl poslední velmistr Jacques de Molay upálen na hranici.

Malone pokračoval ve čtení. V paměti mu vytrvale hlo-
dal červíček – vzpomínka na cosi, co četl, když knihou před
pár týdnů poprvé listoval. Procházel pasáže o tom, jak před
rozpadem řádu v roce 1307 byli templáři odborníky v mo-
řeplavbě, hospodářství, chovu dobytka, zemědělství a v tom
nejdůležitějším, v peněžnictví. Zatímco církev zakazovala
veškeré vědecké experimenty, templáři se učili od svých ne-
přátel, Arabů, jejichž kultura podporovala nezávislé myšlení.
Stejně jako moderní banky utajovali templáři ohromnou část
svého majetku tak, že ho rozptýlili na různá místa. Kniha do-
konce citovala středověkou francouzskou báseň trefně popi-
sující zazobanost řádu a jeho náhlý zánik.

*Velmistři řádu, bratři,
kteří byli sytí a měli přemíru
zlata, stříbra a všeho majetku.
Kdepak jsou? Jak se jim daří?
Takovou sílu měli, že se nikdo neodvážil
cokoli jim vzít; tak statečný nikdo nebyl.
Pořád kupovali, nikdy neprodali.*

Historie nebyla k templářům laskavá. I když uchvátili
představivost básníků a kronikářů – byli rytíři Grálu v *Par-*

TEMPLÁŘSKÉ DĚDICTVÍ

zifalovi, stejně jako démonickými antihrdiny v románu *Ivanhoe* –, svět je vnímá především jako účastníky brutálních a fanatických křížových výprav. Spolu s ostatními křížáky nesou nálepku evropské dobyvačnosti a agrese.

Malone převracel stránky, dokud konečně nenašel pasáž, kterou si pamatoval. Věděl, že tu někde je, jeho paměť ho nikdy neklamala. Stálo v ní, že templáři šli do bitev pod praporem sestávajícím ze dvou barev – černé, představující hřích, který rytíři nechali za sebou, a bílé, symbolizující jejich nový život v řádu. Svou bojovou zástavu pokřtili francouzským výrazem, který označuje vznešenost, ušlechtilost a velkolepost. A totéž slovo používali i jako bojový pokřik.

Beauseant. Così jako *Za čest a slávu*.

Přesně totéž vykřikl muž v červené bundě, když skočil z Okrouhlé věže.

Co za tím vším vězí?

V Maloneovi se svářely staré pocity. Pocity, o kterých se celý rok po odchodu ze služby domníval, že je potlačil. Dobří agenti jsou zároveň zvědaví i opatrní. Stačí jedno z toho opomenout, vypadne důležitý kousek skládanky – a to může vést ke katastrofě. Kdysi před lety během jedné ze svých prvních misí tuhle chybu udělal a jeho ukvapenost stála život najatého agenta. Nebyl to poslední člověk, za jehož zabítí cítil zodpovědnost, ale byl to ten první, a on si svou nedbalost nikdy neodpustil.

Stephanie má potíže, o tom není pochyb. Nařídila mu neplést se do jejích věcí, takže by bylo zbytečné s ní znovu mluvit. Ale něco by se možná dalo vytáhnout z Petera Hansena.

Podíval se na hodinky. Bylo už pozdě, ale Hansen byl

STEVE BERRY

známý jako noční pták a měl by ještě být vzhůru. Jestli ne, vzbudí ho.

Odložil knihu a zamířil ke dveřím.